

آبولا

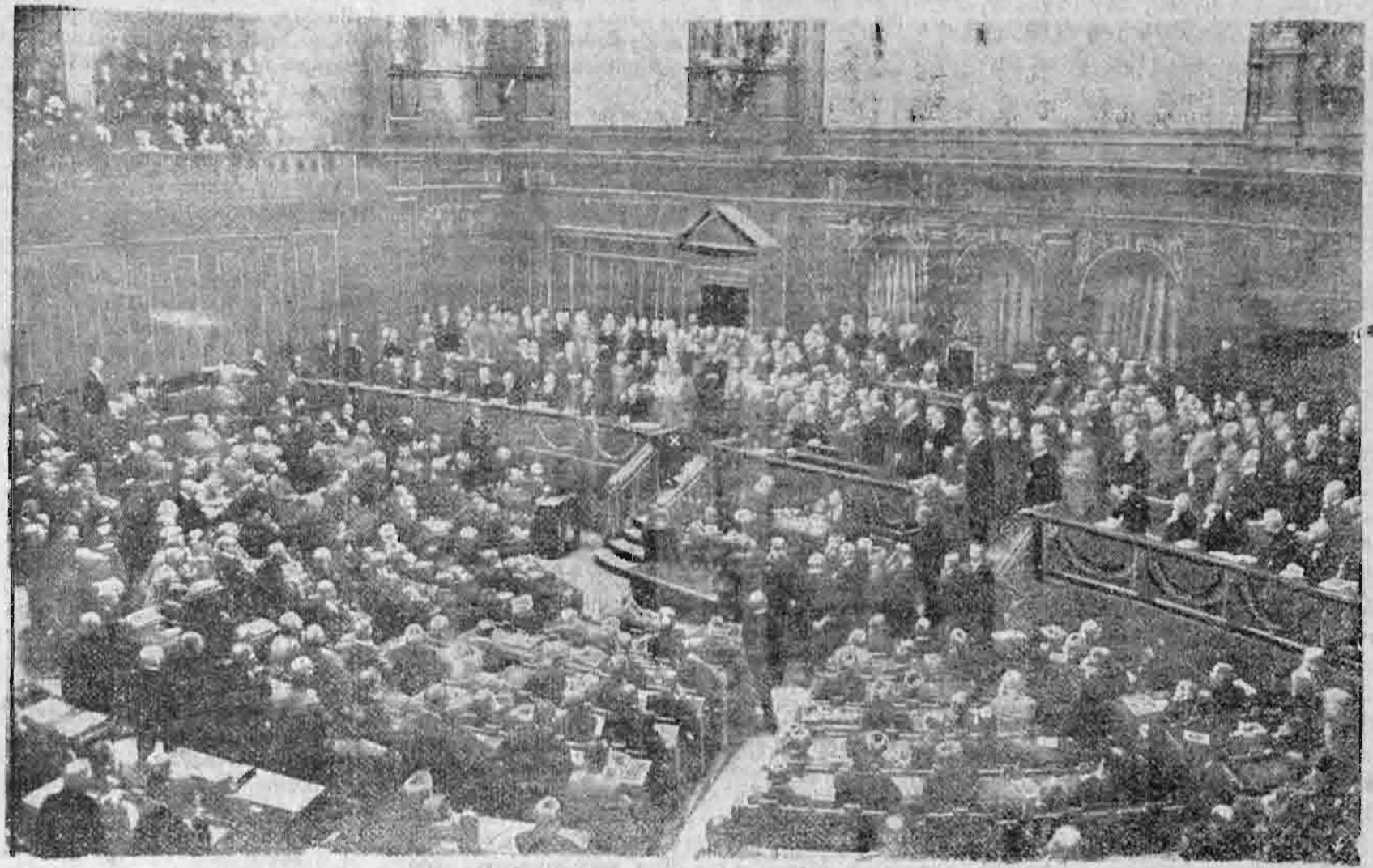
اداره خانہ سی :
غلطہ پنچشنبه بازاری صداعچیلر خانہ ۱۶

صاحب امتیاز و مدیر مسئولی :
آریستووولوس دە خریستیدیس

'Ασ'Ολα

Τὸ σὺμβολὸν μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

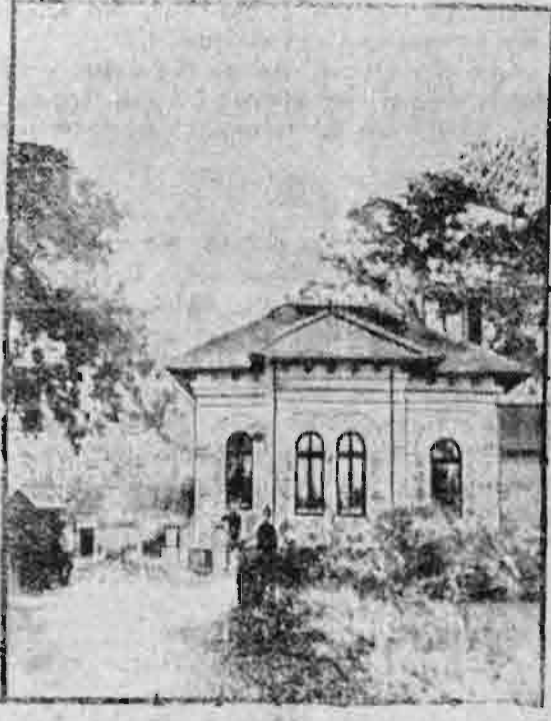
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἡ ἱστορικὴ συνεδρία τοῦ Ραΐχσταγ, καθ' ἣν ἀνεγνώσθη ἡ περὶ εἰρήνης διακοίνωσις.

Ὁ ἀρχιστράτηγος Ζόφφ.

Ἡ θερινὴ ἐπιφυλις τοῦ βασιλέως τῆς Ρουμανίας Φερδινάνδου.

Ὁ Σέρβος στρατηγὸς Μπόγιοβιτς.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Ἡ ΣΥΓΚΑΤΑΒΑΣΙΣ

Τὸ ὑπερφυῆς θαῦμα τῆς γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος, τοῦ ὁποίου ἡ ἀνθρωπότης τελεῖ σήμερον τὴν χιλιοστὴν ἐννεακοσιοστὴν δεκάτην ἐβδομὴν ἐπέτειον, ἐκτὸς τοῦ ὅτι πληροῖ τὰς καρδίας τῶν Χριστιανῶν ἀνεκλαλήτου χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως, ἀλλὰ καὶ φωτίζει τὴν ψυχὴν καὶ τὸν νοῦν με ἄπειρα καὶ βαθύτατα διδάγματα.

Πρῶτον ἐξ ὧν αὐτῶν εἶναι ἡ συγκατάβασις.

Τὶ μεγαλειότερον, τί ἐνδοξότερον, τί ὕψι-
λότερον δύναται νὰ φαντασθῆ ὁ ἀνθρώπινος
νοῦς ἀπὸ τὸν Θεόν, τὸν μέγαν, τὸν ἰσχυρόν,
τὸν παντοδύναμον, εἰς ἓν νεῦμα τοῦ Ὁποίου
ὅλοι οἱ κόσμοι κινουῦνται καὶ Οὐτινος ἡ θέ-
λησις εἶναι πανουράνιος νόμος ;

Διὰ τίνος ὑπερηφανείας, δυνάμεως καὶ
μεγαλείου ὀφείλει νὰ περιβάλλεται Ἐκεῖνος,
ὁ Ὁποῖος ἐμπνέει τὴν ζωὴν καὶ εἰς τὸν χθα-
μαλότερον σκόληκα, ὡς ζωογονεῖ καὶ τὸν
γιγάντιον ἀστέρα ;

Καὶ ὅμως ἡ θεία ἐκείνη παντοδυναμία, ἡ
δόξα, τὸ μεγαλεῖον τὸ ἀχώρητον, κατέρχεται
εἰς τὴν γῆν καὶ εἰς τῆς γῆς τὸ ταπεινότερον
ἐνδιαίτημα, εἰς μίαν καλύβην, γεννᾶται ἐκεῖ
καὶ ἀνακλίνεται προχείρως ἐν φάτνῃ, ἐξ ἧς
ἐλάμβανον τὴν τροφήν των βόες καὶ ἵπποι !

Τὸ γεγονός τοῦτο, ἡ ἀντίθεσις αὐτῇ, μᾶς
διδάσκει ὡς πρώτην χριστιανικὴν ἀρετὴν
χρονικῶς καὶ ποιητικῶς τὴν συγκατάβασιν.

Καὶ χρονικῶς μὲν εἶναι πρώτη, διότι ὁ
Χριστός, προτοῦ ἀκόμη ἀνοίξει πρὸς τὸ δι-
δαγμα τὸ στόμα του, προτοῦ ἐξαγγελεῖ τὰς
θείας του διδασχὰς διὰ τῆς γνώσεώς του, ἦτις
ὕπῃρξεν ἡ πρώτη ἐν τῇ γῇ πράξις, ἐδίδαξε
τὴν συγκατάβασιν.

Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἀπόψεως ἀξίας εἶναι πρώτη
ἀρετὴ, διότι ἀνευ αὐτῆς πολλὰ ἄλλα ἀρε-
ταὶ δὲν θὰ εἶχον ποῦ νὰ στηριχθῶσι. Ποῦ θὰ
εὐρίσκητο, αἰφνης, ἡ πρὸς τοὺς ἀδυνάτους
συμπάθεια, ἡ ἀγάπη, ἡ φιλαλληλία, ἡ εὐερ-
γεία ἀνευ τῆς συγκαταβάσεως ; Ἄν τὰ
μάτια ὧν τῶν δυναμένων καὶ τῶν ἐχόντων
ἔμενον πάντοτε ἐστραμμένα ὕψηλά, ἂν τυχὸν
περιεβάλλοντο ἀπὸ τὸ σινικὸν τεῖχος τοῦ
ἐγωῖσμοῦ, ἂν οὐδὲ κατεδέχοντο νὰ καμφθῶσι,
τόσαι εὐγενεῖς πράξεις, τόσα περιλαμπρα
ἔργα ἀλτροῦσμοῦ θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἐπι-
τελεσθῶσιν ;

Ἀλλὰ καὶ ὡς κοινωνικὴ ἀρετὴ ἡ συγ-
κατάβασις πολλὰ δύναται νὰ προσφέρῃ, καὶ
ἀφθονα τὰ καλὰ καὶ τὰ ὀφελήματα. Εἶναι
ἀρετὴ τῶν καθ' αὐτὸ μεγάλων ψυχῶν, ἐνῶ
ὁ οἰκτρὸς ἐγωῖσμος εἶναι ἡ κακία τῶν στη-
ριζόντων τὴν ἀξίαν των καὶ λαμπρότητά των
εἰς τὴν ἀπόστασιν. Ἡ ἀληθινὴ ἀξία οὐδὲν
χάνει, συγκαταβαίνουσα πρὸς τὴν ἀδυναμίαν
καὶ τὴν ἀσθένειαν. Τοῦναντίον, ἀποκτᾶ κατὶ
ἄλλο : τὴν ἀγάπην, ἡ ὁποία τὴν περιβάλλει
διὰ τοῦ λαμπροτέρου φωτοστεφάνου. Ὄντως,
πρῶτη χριστιανικὴ ἀρετὴ εἶναι ἡ συγκατά-
βασις καὶ τοῦτο μᾶς τὸ διακηρύττει πρώτιστα
πάντων ἡ θεία, ἡ μυστηριώδης νύξ τῆς γεν-
νήσεως τοῦ Ἀθανάτου Βρέφους.

ΛΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Εἶναι ἑορτὴ ἀναμνήσεως τὰ Χριστούγεννα.

Εἶναι ἑορτὴ ἀναμνήσεως, καθὼς ἡ Πρωτοχρο-
νιά εἶναι ἑορτὴ τῶν ἐλπίδων. Κατ' ἐκείνην ἡ ψυχὴ
καὶ ἡ φαντασία στρέφεται πρὸς κόσμους μελλον-
τικούς, πρὸς κόσμους ἀγνώστους, πρὸς τὸν λευ-
κὸν κόσμον τῆς ζωῆς, ὁ ὁποῖος χάνεται πρὸ ἡμῶν
εἰς τὸ βάθος τοῦ ὀρίζοντος καὶ τὸν ὁποῖον κα-
λεῖσθε νὰ διανύσωμεν. Ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ
ἡ φαντασία, βοηθημένη ἀπὸ τὴν ἐλπίδα, περικο-
σμεῖ τὸν μελλοντικὸν ἐκείνον δρόμον με ὅ,τι
ὠραῖον, τρυφερὸν, ποθητὸν δύναται ἡ ψυχὴ νὰ δη-
μιουργήσῃ, καὶ ἐκδηλοῦται εἰς βαθεῖαν εὐχὴν ὑπὲρ
τῆς ἐκπληρώσεως ὧν τῶν πόθων καὶ ὧν τῶν
ὄνειρων τῆς.

Ἐξ ἄλλου, κατὰ τὰ Χριστούγεννα, τὴν μεγάλην
αὐτὴν ἑορτὴν, ἡ ψυχὴ συγκεντροῦται εἰς ἑαυτήν,
περιβάλλεται ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ γνωστοῦ παρελ-
θόντος, καὶ ζῆ, ἐκδηλοῦται καὶ συντροφεύεται μόν-
ον με τὴν ἀνάμνησιν.

Ἄν ἡ Πρωτοχρονιά κληθῆ κεντρόφυξ δύναμις
τῆς ψυχῆς πρὸς τὸ ἄπειρον, τὰ Χριστούγεννα δύ-
νανται ν' ἀποτελέσουν τὴν κεντρομόλον, ἦτις φέρει
τὸν ἐνδόμυχον ἄνθρωπον πρὸς τὸ ψυχικὸν κέν-
τρον αὐτοῦ.

Δὲν εἶναι τοῦτο ὑπερβολὴ ἢ παράτολμος ἐκ-
φρασις.

Ὅσοι ἐγνώρισαν τὸν οἰκογενειακὸν βίον, ὅσοι
ἔζησαν εἰς περιβάλλον θερμῆς καὶ γλυκεῖας στορ-
γῆς, ὅσοι αὐτοὶ ἀναμνησκόμεθα με κατάνυξιν τὰ
χρόνια ἐκεῖνα, κατὰ τὰ ὁποῖα, παιδιὰ ἢ νέοι, με
τὴν χαρὰν εἰς τὸ πρόσωπον καὶ με τὰ ὠραιότερα
ὄνειρα εἰς τὴν ψυχὴν, ἀνεμένομεν ἐναγωνίως τὴν
σημερινὴν ἑορτὴν, ἡ ὁποία δι' ἡμᾶς δὲν ἦτο μίαν
κοινὴ ἑορτὴ, μίαν ἡμέραν ἀργίας, μίαν ἡμέραν παι-
γνιδίων, ἀλλὰ μίαν μυστηριώδης, γοητευτικὴ καὶ
μοναδικὴ τοῦ ἔτους ἡμέρα.

Χριστούγεννα !

Τὸ ὄνομα αὐτό, τὸ ἱερόν, μᾶς ἔκαμνε ν' ἀναπη-
δοῦν εἰκόνας καὶ σκηναὶ μυστηρίου εἰς τὴν παιδι-
κὴν, τὴν λευκὴν, τὴν ἀθάνατον φαντασίαν μας. Ἡ
νύξ ἡ σκυθρωπὴ ἢ σιγὴ, τὸ ἀγραύλημα τῶν ποι-
μένων, ὁ σταῦλος, ἡ φάτνη, ἡ Μαριὰμ, τὸ Παι-
δίον, καὶ ὑπὲρ ὧν αὐτὰ ἡ οὐρανία γλυκύτης τοῦ
ἀγγελικοῦ ὕμνου καὶ ἡ θεία μεγαλοπρέπεια τοῦ
ἀστέρου τῆς Ἀνατολῆς.

Τί ὠραία εἰκὼν διὰ φαντασίαν ἀγνήν ἀκόμη καὶ
ἄθικτον εἰς τὰ αἰθέρια ἰδανικά της, διὰ καρδίαν
ποθοῦσαν νὰ πιστεύῃ καὶ ν' ἀγαπᾷ !

Καὶ παρὰ τὴν εἰκόνα ἐκείνην τῆς ἀγίας νυκτός,
ἀνεπὶδων εὐθύς ἄλλαι εἰκόνας ζωηραί, ἱεραί, σε-
μνόταται, αἱ ὁποῖαι ἀπετέλουν τὸ ἀντιστάθμισμα
τῆς πρώτης :

Ἡ οἰκογένεια προητοιμάζετο διὰ τὴν ἑορτὴν.
Ἀπὸ μερικῆς ἡμέρας τὸ σπίτι ὅλο ἀνεστατόνετο
ἀπλούστατα, διὰ νὰ διαρροθμισθῆ ὠραιότερα, κομ-
ψότερα, μεγαλοπρεπέστερα. Ἡ καθαριότης, κα-
θαριότης ἀνεπίληπτος, ἔπρεπε νὰ βασιλεύῃ παντοῦ
μέχρι καὶ τῶν μικροτέρων λεπτομερειῶν, καὶ ἡ
διοκόμησις τῶν αἰθουσῶν καὶ τῶν δωμάτων νὰ
λάβῃ τὸν πανηγυρικώτερον χαρακτῆρα.

Διὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην προωρίζετο ν' ἀναρτηθῆ
τὸ νέο ἐργόχειρον τῆς κόρης, διὰ τὴν ἡμέραν αὐ-
τὴν προητοιμάσθη τοῦτο τὸ παραγγελθὲν ἐπιπλον
καὶ σήμερον θ' ἀντικατασταθῆ κατὶ ἐβλαμμένον
ἢ παλαιόν.

Χριστούγεννα !

Εἶναι δυνατόν τὰ πάντα νὰ μείνουν καθὼς εἶ-
χον καὶ χθές, καὶ πρὶν, καὶ ἄλλοτε ;

Ἄλλ' ἡ ἀνακαινίσις δὲν ἐσταμάτα ἐδῶ. Ἀνεκαι-
νίζετο καὶ ἡ περιβολὴ μας. Τὸ νέο ἐπανωφόρι, τὰ
καινούρια ρούχα, τὰ νεοπαραγγελέμενα ὑποδήματα,
ὄλ' αὐτὰ προωρίζοντο, διὰ νὰ φορεθῶν κατὰ τὴν
ἡμέραν αὐτὴν. Πολλοὶ δὲ ἀπὸ ἡμᾶς ἤλλαξαν τὴν
παιδικὴν, τὴν ἀφελῆ ναυτικὴν περιβολὴν των με
τὴν πρῶτην πολιτικὴν ἐνδυμασίαν, τὰ κοντὰ παν-

ταλονάκια καὶ τοὺς παιδικούς σκούφους πρὸς τὰς
μακρὰς περισκελίδας καὶ τὰ σκυθρωπά μας κα-
πέλλα, τὴν ἡμέραν αὐτὴν τῶν Χριστούγέννων, ἦτις
τὰ καθηγιάζε καὶ τὰ καθιέρωνε.

Τὸν ἀνακαινισμόν αὐτὸν τῶν ἐνδυμάτων καὶ τοῦ
σπιτιοῦ συνάδευε πάντοτε ὁ ἀνακαινισμὸς τῆς
τραπέζης.

Ὅχι, ἡ τραπέζα, ἡ χριστουγεννιάτικη πανδαι-
σία, δὲν ἔπρεπε νὰ εἶναι ἡ ἴδια με τῆς πρώτης τυ-
χούσης Κυριακῆς. Ἐν ἡ δύο φαγητὰ περισσότερα,
ἀφθονώτερα, παρατιθέμενα με τὸν ἐπισημότερον
τρόπον. Χριστόψωμα, γλύκισμα, ἀφθονα ὀπωρικά,
ἐδλογημένα με τὸ τροπάριον τῆς ἡμέρας, τὸ ὁποῖον
ἀπήγγελλε τὸ μικρότερον τῶν παιδιῶν τῆς οἰκογε-
νείας, ἀφοῦ διὰ νὰ τὸ ἀποστηθίσῃ ἐκουράσθη ὅλον
τὸν προηγούμενον μῆνα :

« Ἡ γέννησις σου, Χριστέ... »

Τί γλυκὺς κόπος, τί γλυκύτερα ἀμοιβή, ἡ ἠθικὴ
ἐκείνη ἱκανοποίησις !

Ἡ ἀνακαινίσις νομίζετε, ὅτι ἐσταμάτησεν ; Ὅχι
ἀκόμη. Ἀπὸ τῆς εἰκίας, ἀπὸ τῆς περιβολῆς, ἀπὸ
τῆς τραπέζης, ἔφθανε βαθύτατα μέχρι τῶν ψυ-
χῶν, τὰς ὁποίας ἀνεξωογόνει, ἐλάμπρυνεν, ἐφώ-
τίσεν.

Ἦτο ἡμέρα ἀφιερωμένη καθ' ὅλοκληρίαν εἰς τὸ
θεῖον, εἰς τὸν οὐρανόν, εἰς τὴν λατρείαν, τὰ Χρι-
στούγεννα.

Ἐνηστεύσαμεν. Κατεκλινώμεθα ἐνωρὶς τὴν προη-
γουμένην, διὰ νὰ ἐξυπνήσωμεν ἐγκαίρως τὴν ἐπαύ-
ριον. Ἀλλὰ, παρὰ τὴν πρόνοιαν αὐτὴν, πάντοτε
εἶχομεν ἀνάγκην ἀπὸ τὸ σκούνημα, τὸ γλυκὺ, τὸ
θεραπευτικὸν τοῦ μητρικοῦ χειροῦ, διὰ νὰ μᾶς ἐξυ-
πνήσῃ, καὶ τὴν τρυφερὰν φωνὴν τῆς μητέρας, διὰ
νὰ μᾶς πῇ :

— Σῆκω, μικρό μου, εἶναι Χριστούγεννα !

Ἐτιναζόμεθα τότε με προθυμίαν καὶ ἡ ἐτοιμα-
σία ἤρχιζεν. Ἡ φωτιά ἦτο ἀναμμένη, τὸ μαγγάλι
ἔκαιεν, ἀλλ' ἐπάνω εἰς τὴν φωτιά δὲν εὐρίσκητο τὸ
πρωινὸ μπιρὶ με τὸ γάλα καὶ τὸν καφέ.

Νηστικοί. Ἐπρεπε νηστικοὶ νὰ ὑποδεχθῶμεν τὸ
νεογέννητον Βρέφος, τὸ παιδάκι ἐκεῖνο τὸ ἀγνό,
πρὸς τὸ ὁποῖον τότε — ἀλλοίμονον μόνον τότε ! —
ὠμοιάζομεν.

Καὶ ἐφθάνομεν τὴν νύκτα εἰς τὴν ἐκκλησίαν.
Με σταυρωμένα τὰ χέρια, με τὰ μάτια καρφωμένα
πρὸς τὴν τρεμοσβύνουσαν κανδήλαν τῆς εἰκόνας
— ὠχρὰν ἀπεικόνισιν τοῦ ἀστρου τῶν Μάγων —
ἤκούσαμεν τοὺς μελισταγεῖς ὕμνους νὰ τοὺς ψάλ-
λουν σιγανὰ-σιγανὰ οἱ χοροί. Δὲν εἰξεύραμεν τότε
τόσα γράμματα, διὰ νὰ ἐνοήσωμεν τὸ « Γένος βρο-
τείου » ἢ τὸ « Στέργειν μὲν ἡμᾶς... » Ἀλλὰ ἐκεῖνο,
ποῦ δὲν ἐγνώριζε τὸ πνεῦμά μας, τὸ συνειληγρὸν
θαυμάσια ἢ καρδιά, ἡ ὁποία μᾶς ἐπανελάμβανε :

— Πίστις, ἀγάπη, εὐσέβεια.

Τώρα τὸ πνεῦμά μας ἔμαθε νὰ ἐξηγῆ τὰς φρά-
σεις τῶν ὕμνων αὐτῶν ἀλλ' ἀρκεῖ μόνον αὐτό, διὰ
νὰ μᾶς τονώσῃ τὴν ἐξηγοημένην φωνὴν τῆς
καρδίας μας ;

Εἶναι ἑορτὴ ἀναμνήσεως τὰ Χριστούγεννα. Εἰς
τὸν καθένα ἐξ ἡμῶν ἔχει ἀφήσει ἡ ἑορτὴ τὰς βα-
θυτέρας ἀναμνήσεις, τὰς μᾶλλον γλυκεράς, τὰς
πλέον ὠραίας. Οἱ κώδωνες, πῦθ σημαίνουν τότε
τὴν θεῖαν γέννησιν, οἱ ἡχοί των, ποῦ ἐξυπνοῦν τὸν
κόσμον εἰς προσκύνῃν τοῦ θαύματος, ὡς ἐξυπνή-
σουν καὶ εἰς τὴν καρδίαν μας τὰς τρυφεράς, τὰς
ἀγνὸς ἐκεῖνας ἀναμνήσεις τῆς πρώτης μας παιδι-
κῆς νεότητος. Καὶ αὐτὸ εἶναι, ἐπὶ τέλους, μίαν προ-
σευχὴν, μίαν λατρείαν ἱερά !

Ἡ λατρεία τῶν ἀναμνήσεων !

Θ. Κ. Μ.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

ΤΟΥ ΞΕΝΙΤΕΜΜΕΝΟΥ

Πριν από δύο μισυ χρόνια έφυγε ο Μάνος απ' το χωριό του. Έφυγε, μα άρησε εκεί το παιδ μεγάλο μέρος της καρδιάς του, γιατί εκεί έζούσαν οι γονείς του, που με τόση λαχτάρα και άγάπη τον μεγάλωσαν, εκεί έζούσε η αδελφούλα του ή Μαριγώ, κορίτσι δεκαοχτώ χρονών, που έκεινον φύλαγε να τή; κάμη τα προικιά, για να πάρη το άξιο του χωριού παλληκάρι, τον Μητρο, που έδω και τρία χρόνια τον άγαπούσε, εκεί έζούσε και ή άγάπη του, ή μικρούλα ή Χρύσω, ή χαριτωμένη ή γειτονοπούλα του, που φανύγοντας, της έδωσε με την ευχή των γονέων του το χρυσό δαχτυλίδι, που θά του; ζευγάρωνε στο γουρισμό του.

Έφυγε, για να πάη στα ξένα; άφησε εκεί όλες της άγάπες του για μια άλλη άγάπη, μεγάλη κ' έκεινη, την άγάπη της προόδου, που κάνεις, ούνε ή Χρύσω άκόμα, δέν θά μπορούσε να ζηλέψη μ' αυτήν.

Και τώρα, με βήμα γρήγορο, με την λαχτάρα στην καρδιά και με την χαρά στο ήλιοκαμμένο και τραχύ πρόσωπο, γυρίζει στην άγαπημένη του φωλιά, για να γιορτάση, μαζί με τους άγαπημένους του, την μεγάλη γιορτή, τα Χριστούγεννα.

Μα πόσο μακρής του φαίνεται ο δρόμος! Κάθε ώρα, που περνά, του φαίνεται σαν ένας χρόνος όλόκληρος, γιατί πολύ άργα περνούν ή ώρες, όταν πηγαίνη μάνεις για ν' αύρη τα άγαπημένα του πρόσωπα και μέσ' ν' αύρη την άγκαλιά τους, την θερμή από άγάπη, να ξεχάση για μια στιγμή τα πικραμένα χρόνια, που πέρασε στης κρύας ξενιτειάς την άγκαλιά.

Έχει δύο χρόνια ο Μάνος να φάγη με τους δικούς του την Χριστουγεννιάτικη μυρωδάτη σουπια και τώρα βιάζεται στον δρόμο, για να φθάση στο χωριό του πριν τα Χριστούγεννα. Είναι νόχτα παιδ κ' έκεινος περπατά; άκόμα δέν έφάνηκαν τα πρώτα στίτια του χωριού.

— Τί ήμέρα, άρά γε, να είναι σήμερα; λέγει ο Μάνος με τον νου του.

Γιατί στο ταξίδι, που βάσταξε τρεις μέρες και τρεις νύχτες, έλασε ο Μάνος της μέρας. Στην σκέψη του αυτήν του άπήνεσε ένα δυνατό και γρήγορο νταν-νάν, που ήρχονταν από μακριά και σκόρπιζε τη χαρά μέσα στην έρημιά εκείνη της νύχτας και στο μαυρο σκοτάδι, που ήταν γύρω του.

— Τί να σημαίνη αυτή ή καμπάνα ή χαρούμενη τώρα τα μεσάνυχτα; είπε; μήπως άπόψε έχομε Χριστούγεννα;

Και ή καρδιά του άρχισε να πετá μέσα στο στήθος του, το ξεχειλισμένο από χαρά.

Δέν περπατά; παιδ; πετá, σαν να του έδωσε φτερά ο Χριστός, που εκείνη την ώρα είχε γεννηθή.

Σε λίγη ώρα τα μάτια του μπόρσαν να διακρίνουν καθαρά τα πρώτα στίτια του χωριού, που όλα φεγγολούσαν. Σαν προχώρησε άκόμα και έμβηκε μέσα στο χωριό, ή καμπάνες είχαν παύσει πειδ τον εϋθυμο ήχο τους κ' ο Μάνος έβλεπε όλα τα κορίτσια και της γυναίκας του χωριού χυμένες στον δρόμο. Κατάλαβε πως γυρνούσαν από την έκκλησία.

Μα καμιά απ' αυτές, που όταν έφυγε πριν από δύο μισυ χρόνια τον είχαν αποβγάσει με τόση συγκίνηση, δέν άγνώρισε. Πως έκεινος ο ταξιδιώτης με τον σάκκο στον ώμο και με χονδρά υποδήματα, που όταν κτυπούσαν επάνω στη; πέτρες έκαμαν τόσον κρότο, ήταν ο Μάνος, το λαμπρό έκεινο χωριανό τους παιδί, ο γιός του κύρ-Δημήτρη.

Όλες είχαν το κεφάλι σκυμμένο κάτω, σ' όλων τα πρόσωπα έβλεπες μια λύπη ζωγραφισμένη και στα μάτια μερικων κοριτσιων μπόρσαν ο Μάνος να διακρίνη μερικά δάκρυα, γιατί σε πολλά στίτια είχαν και από ένα ξενιτεμμένο κ' άκουε ο Μάνος μια ευχή σ' όλων τα στόματα:

— Του χρόνου παιδ να γιορτάσωμε με τα παιδιά μας.

— Η μαννούλα μου όμως δέν θά κλάψη σήμερα; είπε με το νου του ο Μάνος τα άμαρφα ματι... της Χρυσούλας μου, αντί για δάκρυα, θά-χουν το γέλιο και την χαρά

Τώρα παιδ έφθασε κοντά στο σπίτι του; ή καρδιά του χτυπά πολύ δυνατά. Πως θά τους εύρη άρά γε; Θά είναι καλά οι γέροι γονείς του;

Νά, το μικρό του κάτασπρο σπιτάκι με τα χαμηλά παράθυρα, που ήμποραί μάνεις να ιδή ό,τι γίνεται μέσα. Τα πόδια του έτρεμαν, όταν έαλη. σίασε στο παράθυρο του σπιτιού του, που έφραγγε παιδ πολύ από τάλλα.

Ά εσήκωσε τα πόδια του και δέν μπόρσαν να κρατήση δυο δάκρυα, που, χωρίς να θάλλη, κύλησαν κάτω στο χώμα. Είδη μέσα στο δωμάτιο το τραπέζι στρωμένο. Έπάνω στο χιονάτο τραπεζομάνδυλο είδη πέντε πιάτα και στη μέση τη σουπιέρα, όπου άχνιζε ή Χριστουγεννιάτικη σουπια.

— Για ποιόν νάναι άρά γε το πέμπτο πιάτο; ρώτησαν ο Μάνος.

— Ήξευρα πως το τέταρτο θάταν της Χρύσως, που, όμα άφράνεψε, οι γονείς του την είχαν πάρει μαζί τους και την άγαπούσαν σαν παιδί τους. Μα το πέμπτο πιάτο δέν καταλαβε, για ποιόν ήταις.

Μα δέν του έδανε καιρός να σκεφθή παιδ πολύ. Είδη στη μια άκρη του τραπεζιού καθισμένο το γέρω του πατέρα. Στα μάτια του τα λυπημένα μορούσε μάνεις να διαβάση το μεγάλο του καιρό. Η μάννα του ορθια μπροστά στο τραπέζι, με μια μεγάλη χουλιάρα στο χέρι, που έτρεψε από μια συγκίνηση άμετρη κ' απ' την άνατριχίλα, που σκόρπιζε σ' όλο της το σώμα ή καλή μέρα, που θά περνούσε κ' έφέτος χωρίς το παιδί της, έβαζε στα πιάτα την σουπια. Σαν έφθασε στο πέμπτο πιάτο, ή μεγάλη χουλιάρα έπεσε απ' το χέρι της.

— Μα γιατί σήμερα ή Χρύσω έβαλε πέντε πιάτα στο τραπέζι; Το δυστυχισμένο το κορίτσι, έχει τόση λαχτάρα να ιδή τον Μάνο, που νόμισε πως θάρρη κ' έβαλε σ' ένα πιάτο για κείνον!... Παιδί μου, που είσαι; είπε και άκούμπισε το κεφάλι της στα δυο της χέρια και σαν ποτάμι άρχισαν να τρέχουν τα μάτια της.

Ο γέρω-Δημήτρη, που με δυσκολία κρατούσε την συγκίνηση, που είχε πειδ πλημμυρήσει την καρδιά του, άπλωσε τα τρέμοντα χέρια του και χάιδεψε το άσημνιο κεφάλι της.

— Γυναίκα μου, είπε, άς μη κλαίμε παιδ και άς εύχηθούμε του χρόνου να γιορτάσωμε μαζί του τα Χριστούγεννα.

Εκείνη την στιγμή μπήκε και ή Μαριγώ, κρατώντας καμπίσα χαιμωνιάτικα λουλούδια, για να στολίση το Χριστουγεννιάτικο τραπέζι.

— Μα, που είναι ή Χρύσω; είπε ή μάννα του γιατί δέν έρχεται;

Κ' έκεινος όμως ήταν άνήσυχος; δέν έβλεπε πουθενά την Χρύσω, την γλυκειά του δοξαβωνιαστικιά. Έκανε δυο βήματα πειδ εκεί, άνασήκωσε τα πόδια του και είδη μέσα στο πλαγιό δωμάτιο.

Πολύ φως δέν είχε; μόνον ένα καντήλι, που έφραγγε έμπρός στα εικονίσματα, τον έβρήθησε να ιδή μέσα. Κ' εκεί είδη δυο άσπρα-άτασπρα κρεβάτια και άνάμεσα σ' αυτά τα εικονοστάσια, που τον έκανε μια ίσρη να αισθανθή συγκίνηση και, χωρίς να καταλάβη, έβγαλε το κάλυμμα κ' έκανε με ευλάβεια τον σταυρό του.

Μα έκεινο, που τον έκανε να βουρκώσουν τα μάτια του από συγκίνηση και χαρά, ήταν μια σκιά, που έστάνετο ορθή έμπρός στα εικονίσματα και από το φως της καντήλας προσπαθούσε ν' άνάψη ένα κερσί.

— Μα τί κάνεις εκεί, Χρύσω; είπε ή Μαριγώ κ' άνοιξε βιαστικά το δωμάτιο.

— Μαριγώ, είπε εκείνη, ξεχνάς πως είναι ο τρίτος χρόνος, που θά γιορτάσωμε τα Χριστούγεννα χωρίς τον Μάνο; γι' αυτό ήλθα να κάνω την προσευχή μευ και να άνάψω ένα κερσί στην Παναγιά, για να μάς τον σταίγη γρήγορα.

Ο Μάνος, όταν άκουσε τα άφελή αυτά λόγια της άγαπημένης του, τα γμάτια άγάπη και έλπίδα, δέν βάσταξε παιδ, άνοιξε με βία το χαμηλό έκεινο παράθυρο και τα δυο έκεινα άγνά πλάσματα, ή αδελφούλα του και ή άμορφη Χρύσω, βρέθηκαν στην άγκαλιά του.

— Χρύσω μου, είπε ο Μάνος, ή Παναγιά άκουσε την ευχή σου και μ' έστειλε να γιορτάσωμε μαζί έφέτος.

Και για μια στιγμή μέσ' σ' έκεινο το κάτασπρο παρθεναίο δωμάτιο δέν άκουε μάνεις, παρά μόνον φιλιά και γέλια χαρούμενα.

— Έλάτε λοιπόν, παιδιά, έφώναξε από μέσα ή μάννα του; ή σουπιά θά κρωσή.

Χαρούμενες και ή δυο, έτρεξαν μέσα. Ο Μάνος έμεινε στην θύρα.

— Χρύσω, γιατί έβαλες άπόψε πέντε πιάτα; ξε-χασες, πως κ' έφέτος ο Μάνος μας είναι μακριά;

— Μαννούλα μου, ο Μάνος σου είναι έδω, κοντά σου!; είπεν έκεινος και χύθηκε στην άγκαλιά της. — Μάννα μου! είπεν εκείνη και τον άγκάλιασε και τον φιλούσε στο μέτωπο, στα μάτια, στα σγουρά μαλλιά του.

Απ' την άγκαλιά της μάννας του ο ξενιτεμμένος, που δυο μισυ χρόνια, αντί για χάρδια μητρικά, είχε τα παγωμένα της ξενιτειάς χάρδια, έπεσε στα άνοιγμένα χέρια του γέρου του πατέρα.

— Ω! τα Χριστούγεννα αυτά ποτέ δέν θά τα ξεχάση ο Μάνος; ποτέ ή γέννησις του Χριστού δέν του έδωσε τόση γλυκειά συγκίνηση.

Μα μέσα σ' όλη τη χαρά του είχε και μια λύπη, που σκίαζε το πρόσωπό του σαν τα σύννεφα έκεινα, που ποτέ-ποτέ σκεπάζουν τον γαλανό άνοιξιάτικο ουρανό.

Την άλλη μέρα θάφνευε πάλι για το μακρινό του ταξίδι. Όλη εκείνη την νύχτα έξημερώθηκαν με της όμιλίες όλοι. Είχαν τόσα πολλά να πούν!

Όταν άρχισε να φέγγη, σηκώθηκε ο Μάνος να φύγη. Όλοι πάλιν άρχισαν τα κλάμματα, μα εκείνος τους είπε:

— Μη κλαίτε, άγαπημένοι μου, γρήγορα θά γυρίσω τώρα. Και σύ, Χρύσω μου, σμούπισε παιδ τα μάτια σου; σε λίγον καιρό θάρρω για τα στεφανώματα.

Και το βλέμμα του τρυφερά έχάιδεψε το κατκόκκινο από συγκίνηση πρόσωπο της Χρύσως του. Τώρα δέν βλέπει παιδ ο Μάνος, παρά μόνον τέσσερα άσπρα μαντήλια να νινούνται από μακριά...

— Άκόμα θά κοιμάσαι, Μάνο; του είπε ένας σύντροφος του Μάνου, που έκοιμάτο κοντά του. Σήκω; σήμερα είναι Χριστούγεννα και έχομε άδεια έως το βράδυ να διασκεδάσωμε.

Άλλ' ο Μάνος, τρίβοντας τα μάτια του και πνίγοντας ένα βαθύ στεναγμό, είπε:

— Δέν έρχομαι μαζί σας; έγώ έώρτάσα άπόψε τα καλλίτερα... Χριστούγεννα για ένα ξενιτεμμένο.

ΝΕΛΛΗ

ΕΞΕΛΘΕΙ και ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ το

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

‘Ασ’Ολα

1917

ΔΙΑΚΡΙΝΕΤΑΙ :

διά την ποικιλίαν της ύλης του, διά την έκλεκτικότητα των συνεργατών του,

διά την καλλιτεχνικήν του εκτύπωσιν, διά το πολύχρωμον και χρυσοϋν έξώφυλλον αυτού.

ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ δοκιμώτατοι κάλαμοι,

ΕΙΚΟΝΕΣ επίκαιροι και επιτυχείς, ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑΙ πνευματώδεις,

παρουσιάζουσι και έφέτος το 'Ημερολόγιον 'Ασ'Ολα ως μοναδικόν εορτινόν έντύπωμα, κομψόν λεύκωμα, το καλλίτερον δώρον της Πρωτοχρονιάς.

Μεταξύ άλλων, εις το πανηγυρικόν τουτο φύλλον δημοσιεύεται και εκτενης περιγραφη έκ του βίου των ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ, συνοδευμένη με άφθόνους εικόνας έπεξηγηματικής.

Έν παραρτήματι : Πληρέστατος δίχρωμος ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΗΣ και ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ, δυνάμενος να χρησιμοποιηθή και προς άνάρτησιν.

ΤΙΜΑΤΑΙ 6 ΓΡΟΞΙΟΝ

Θι έν των έπαρχιών δέον ν' άποσταίλωσιν 1 γρόσιον επί πλέον διά τα έξοδα της άποστολής.

Μη μείνετε έφέτος χωρίς 'Ημερολόγιον του 'Ασ'Ολα, διότι στερείτε τον έαυτόν σας άπολαύσεως άπαραμίλλου.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Μπροστά, Χριστέ, στή φάτιν Σου
μὲ σέβας γονατίζω
καὶ τ' ἀχυρῆνιο στρώμα Σου
μ' εὐλάβειαν ἐγγίζω.

Σὲν Μάγον, ἄστρο λαμπρό,
μὲ λάμπρην θεοπεσία,
στοῦ σταύλου Σου τὴ σκοτεινὴ
μ' ὠδήγησ' ἐκκλησία.

Κ' ἤκουσ' ἀγγέλους νὰ ὑμνοῦν
καὶ Μάγους μ' ἀλουργίδα,
σμέρναν, χρυσόν καὶ λίβανον
νὰ Σοῦ προσφέρουν εἶδα.

Καὶ τ' Ἅγιο Φῶς νὰ κατεβῆ
νὰ φωτοπλημμυρίσῃ
τὸ σταῦλο καὶ τὴν φάτιν Σου,
κί ἀγγέλους νὰ σκορπίσῃ.

Κ' ἔγιν' ὁ σταῦλος οὐρανός,
κ' ἔγιν' ἡ φάτιν θρόνος,
καὶ Ἰβασίλους Ἐσού,
ὁ Ἄναρχος, Σὺ μόνος!

Δ. Π.

ΣΤΟ ΑΣΤΕΡΙ ΤΩΝ ΜΑΓΩΝ

Ἄστέρι, ποῦ ὠδήγησες μιὰ μέρα
μὲ τ' ἅγιο σου λαμπρόφωτο τοὺς Μάγους,
τοὺς Μάγους μὲ τὰ δῶρα ἀπὸ πέρα,
ἀπ' τὴν Περσία, κ' ἔλυωσες τοὺς πάγους
στοῦ πέρασμά τους
καὶ τὸ Μεγάλο Νήπιον εὐρήκων.

Ἄστέρι, μὲ λαμπρόφωτη ἀχτίδα,
λυῶσε τοὺς πάγους τῆς ψυχῆς μου καὶ τὰ σκότη
δεῖξε τὸν δρόμο τὸν εὐόδοτο μ' ἐλπίδα,
ποῦ πέρασαν οἱ Μάγοι πρώτοι
δεῖξε τὰ βήματά τους,
δεῖξε τὸν δρόμο, ποῦ στήν Βηθλεὲμ ἐμπήκων.

Ἐπόθησ' ἡ ψυχὴ μου μιὰν ἀχτίδα
— στοῦ ὕλισμου γονατισμένη τὸν βωμὸ —
ἀχτίδ' ἀληθινή, μιὰν ἐλπίδα
τοῦ Θεοῦ Βρέφους, ἐν' ἀνασασμό,
γιατ' εἶναι κουρασμένη
κί ἀπ' τὸ πολὺ σκοτάδι τυφλωμένη.

Ἡ ἉΓΙΑ ΝΥΣ

Ἔγρω-γῶρα στή γωνιά τους
τρία-τέσσερα παιδάκια
ἄκουγαν, καὶ ἡ γιαγιά τους
ἔλεγε καὶ καστανάκια
ἔφηνε εἰς τὴ φωτιά.

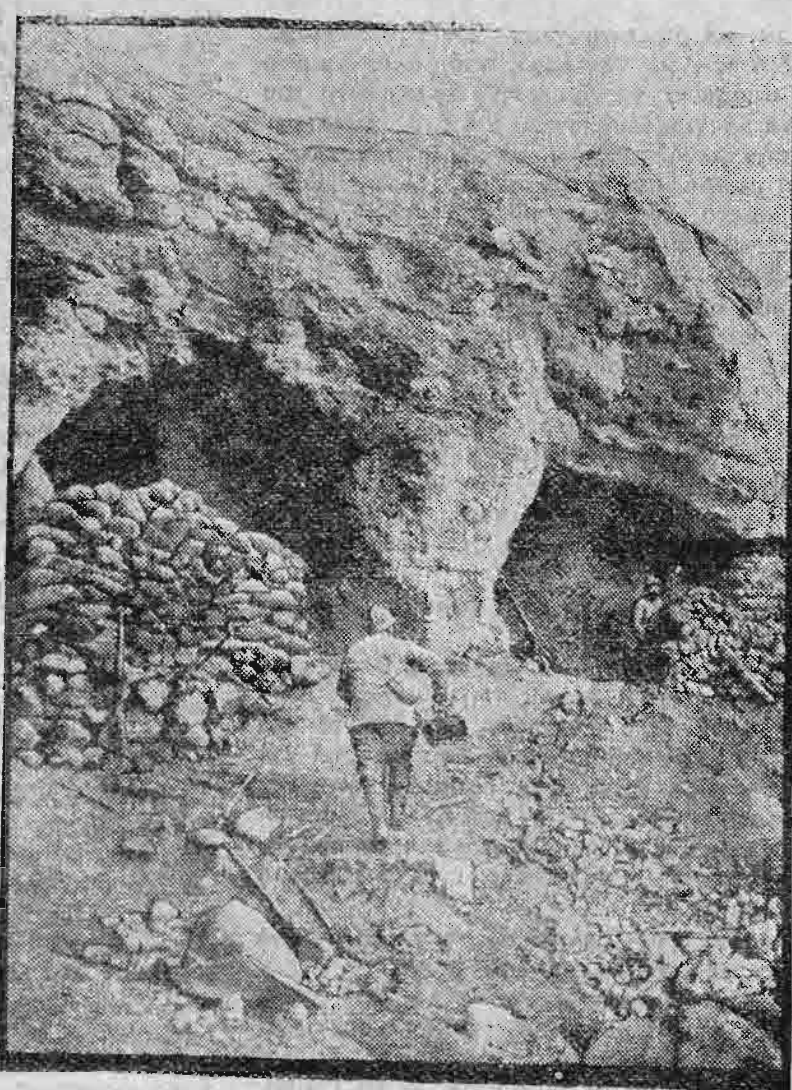
Ἐλεγε πῶς ἐν ἀστέρι
οὐκ ἀπόψε, τέτοια ὥρα,
εἰς τῆς Βηθλεὲμ τὰ μέρη
ἔκαμε χρυσοῦ τὴ χώρα,
οὐκ ἐθεοποίη ματία.

Εἰς τὸν κόσμο δὲν ἐφάνη
τέτοια ἄστρ' ὡς τὸ δόγμα,
χρυσῶ δ' ἀκόμα κάνει
τὰ λιθόρια καὶ τὸ χῶμα,
λεῖε ὅλος ὁ λαός.

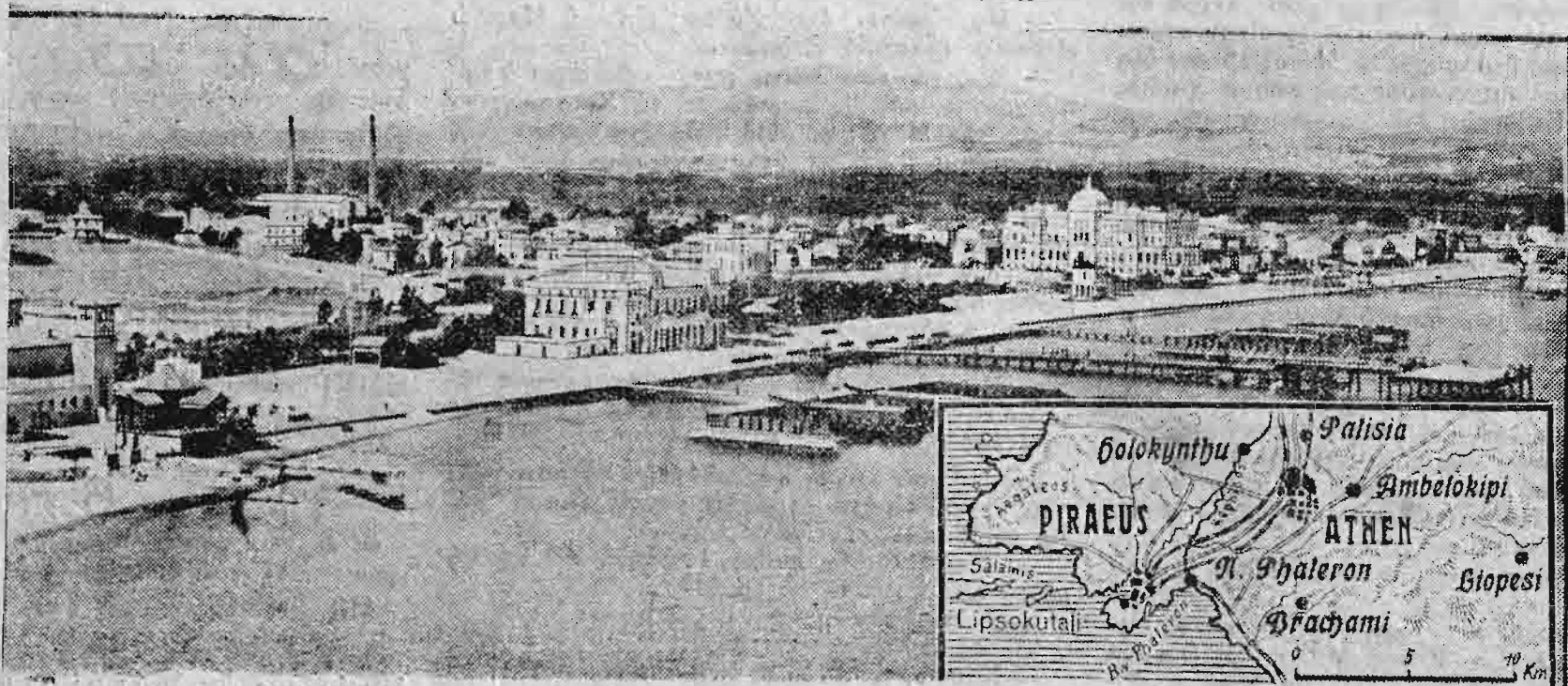
Σὲν οὐράνιο περιστέρι
ἐκατέβηκε κ' ἐστήθη
σὲ φωτὴ σπηλιὰ τ' ἀστέρι
κ' ἔδειξε πῶς ἐγεννήθη
ἐκεῖ μέσα ὁ Θεός.

Τ.

Π. Σ.

Ἀπὸ τὰς νέας παρὰ τὸ Βερδὲν μάχας.

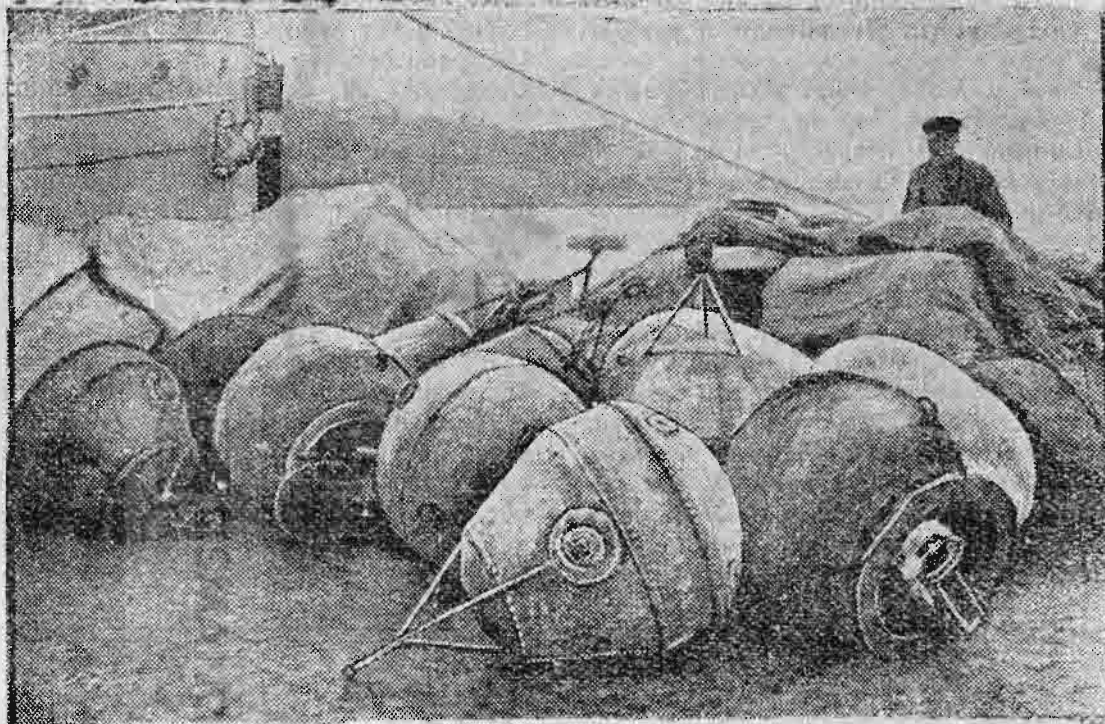
Ὁ ἀποκλεισθεὶς ὑπὸ τῆς Συνεννοήσεως λιμὴν τοῦ Πειραιῶς μετὰ τοῦ Φαλήρου.

‘Ο αρχιστράτηγος φόν Φαλκεγκάιν.

‘Από τές παρά τὸ Σὸμ μάχας.

Τορπίλλαι παρά τὴν Στοκχόλμην.

11

Η ΨΥΧΗ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

(συνέχεια από σελ. 149)

‘Ημην ὁ μόνος, ὁ ὁποῖος ἐφρόντισα διὰ τὴν κηδεῖαν τοῦ Γουλιέλμου. Οὐδὲν ἐγνώσθη θετικὸν περὶ τῆς αἰτίας τῆς δολοφονίας του. ‘Επ’ αὐτοῦ δὲν εὐρέθη τὸ χρῆμα, τὸ ὁποῖον θὰ ἔφερον ἐκ τῆς πόλεως. ‘Ισως τὸν εἶχον κλέψει καὶ δολοφονήσει ἢ πόλιν τὰ τραπεζογραμματῖα εἶχον πέσει ἀπὸ τὴν τσέπην του κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς πτώσεως ἐκ τοῦ ἵππου καὶ διεσκορπίσθησαν.

‘Εγένοντο σχετικῶς μὲ τὸ ἐγκλημα τοῦτο ἀρχεταὶ ἔρευναι, ἀλλ’ ἀνευ ἀποτελέσματος. Προσεπάθησα νὰ μάθω ἀπὸ τὴν Εὐᾶν Μερεδίθ, ἂν εἶχε μερικὰ γράμματα νὰ γράψῃ, διὰ νὰ πληροφορηθῶ περὶ τοῦ δυστυχήματος ἐκείνου τὴν οἰκογένειαν τῆς ἢ τὴν οἰκογένειαν τοῦ συζύγου της. ‘Αλλ’ οἱ ἀπαντήσεις της ὑπῆρξαν ἀόριστοι. Συνεννοήθη κατόπιν μὲ τὸν συμβολαιογράφον τοῦ Μερεδίθ, ὁ ὁποῖος ἀνέλαβε νὰ γράψῃ καταλλήλως. Μάτην ἠλπίζομεν, ὅτι ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς τῆς γυναίκος ἢ τοῦ Γουλιέλμου θὰ ἐλαμβάνετο κάποια ἀπάντησις, ἢ ὁποία θὰ ἐξησφάλιζε τὸ μέλλον τῆς δυστυχούς χήρας. Οὐδέν. ‘Η Εὐᾶ λοιπὸν ἔζη ἐν μέσῳ πλήρους καὶ τελείας μονάσεως, ἐστερημένη φίλτρου, ἀγάπης, ἐνδιαφέροντος.

‘Αργότερον, διὰ νὰ κάμω τὴν δυστυχή γυναῖκα νὰ αἰσθανθῆ ἑντονώτερον τὸ αἰσθημα τῆς ὑπάρξεώς της, ἐξήγησα, ὅπως ἐγερεθῆ ἀπὸ τὴν κλίνην

της. Τὴν ἐπαύριον τὴν εὗρον ὀρθίαν καὶ μελανιμονοῦσαν. ‘Αλλοίμονον! ἦτο ἡ σκιά τῆς Εὐᾶς Μερεδίθ! Τὰ μαλλιά της, χωρισμένα εἰς πλεξίδας, περιέβαλλον μέτωπον ὄχρῳτάτον. ‘Εκάθητο παρά τὸ ἀνοικτὸν παράθυρον καὶ ἔμενε τελείως ἀκίνητος. Τοιουτοτρόπως καὶ ἐγὼ ἐπέμεινα ἐν ἀπολύτῳ σιωπῇ πολλὰς ἑσπέρας πλησίον της. ‘Οσάκις μόνον τὴν ἐπλησίαζον, τῇ ἀπηύθυνον μερικὸς λόγους συμπαθείας καὶ ἀφοσιώσεως. ‘Η Εὐᾶ μὲ ἀπήντα δι’ ἑνὸς βλέμματος, τὸ ὁποῖον μὲ ἔλεγεν: εὐχαριστῶ· ἔπειτα ἐμένομεν σιωπηλοί. ‘Ανέμενον κάποιαν εὐκαιρίαν, ὅπως ἀνταλλάξω μετ’ αὐτῆς κάποιας σκέψεις, ἀλλ’ ἡ ἀδεξιότης μου ἀφ’ ἑνός, ὁ σεβασμὸς μου πρὸς τὴν θλίψιν της ἀφ’ ἑτέρου ἢ δὲν εὕρισκον τὴν εὐκαιρίαν ἐκείνην ἢ τὴν ἀφινον νὰ παρέρχεται. Βαθμηδὸν συνείθισα πρὸς τὴν παντελῆ ἐκείνην σιωπὴν. Τὸ σπουδαιότερον ἦτο, ὅτι ἡ Εὐᾶ ἠσθάνετο, ὅτι δὲν ἦτο τελείως ἐγκαταλελειμμένη εἰς τὸν κόσμον καὶ, ὅσονδήποτε ὄχρον καὶ ἂν ἦτο τὸ στήριγμα, τὸ ὁποῖον τῇ ἀπέμενε, ἦτο ἐπὶ τέλους κἄν. Μετέβαινον, διὰ νὰ τὴν βλέπω καὶ διὰ νὰ τὴν βεβαιώσω περὶ τῆς παρουσίας μου:

— Εἶμαι ἔδῳ!

Διηροχόμην μίαν πολὺ περιεργὸν φάσιν τοῦ βίου μου. ἦεις ἐξήσκησε μεγίστην ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς ὑπολοίπου ζωῆς μου. ‘Αν δὲν εἶχον ἐκδηλώσει τὴν θλίψιν διὰ τὸν σχεδιασθέντα κατεδαφισμὸν τοῦ λευκοῦ σπιτιοῦ, θὰ ἔσπευδον εὐθύς πρὸς τὸ κατάντημα τοῦ ἐπεισοδίου τούτου. ‘Αλλὰ ἠθέλησατε νὰ μάθετε, πῶς τὸ σπίτι αὐτὸ ὑπῆρξε δι’ ἐμὲ τόπος ἱερός. Πρέπει λοιπὸν νὰ σᾶς εἶπω ὅτι ἐσκέφθην, ὅτι ἠσθάνθη ὑπὸ τὴν ταπεινὴν του στέγην. ‘Επιτρέψατέ μοι, κυρία, μερικὸς σοβαροὺς λόγους. Δὲν εἶμαι βαρὺ πρᾶγμα διὰ τὴν νεότητά κάποιαν θλίψιν. ‘Η νεότης ἔχει πολὺν καιρὸν πρὸ αὐτῆς, διὰ νὰ γυλάσῃ καὶ νὰ λησμονήσῃ.

4.— Τὸ αἰσθημα.

Υἱὸς πλουσίου χωρικοῦ, εἶχον ἀποσταλῆ εἰς τὴν πρωτεύουσάν, διὰ νὰ συμπληρώσω τὰς σπουδὰς μου. Κατὰ τὰ τέσσαρα ἔτη τῆς αὐτοῦθι διαμονῆς μου, δι-ετήρησα τὴν ἀδεξιότητα τῶν τρόπων μου, τὴν ἀφέλειαν τοῦ ὕψους μου, ἀλλ’ εἶχον ταχύτατα ἀπολέσει τὴν ἀπλότητα τῶν αἰσθημάτων μου. ‘Επέστρεψα εἰς τὰ βουνὰ αὐτὰ σχεδὸν σοφὸς μὲν, ἀλλὰ δὺςπιστος εἰς ὅ,τι εἶναι δυνατόν νὰ ζῆ τις εὐτυχῆς ὑπὸ τὴν ἀχυρίνην καλύβην του, πλησίον εἰς τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παιδιὰ του.

‘Οταν ἡ Εὐᾶ Μερεδίθ ἦτο εὐτυχῆς, ἡ εὐτυχία της μὲ εἶχε δώσει χορηγία διδάγματα.

— Μ’ ἐγέλασαν ἐκεῖ κάτω, εἰς τὴν πρωτεύουσάν, μὲ τὰς θεωρίας των, ἔλεγον κατ’ ἑμαυτόν· ὑπάρχουν καρδία ἀληθεῖς ὑπάρχουν ἀθῶαι ψυχαί, ὡς αἱ ψυχαί τῶν παιδίων. ‘Η ἠδονὴ μίαις στιγμῆς, δὲν εἶναι τὸ πᾶν εἰς τὴν ζωὴν. Εἶναι δυνατόν ν’ ἀγαπᾶται τις ἐπὶ πολὺ καὶ παντοσθενά μάλιστα.

Παρατηρῶν τὸν ἔρωτα τοῦ Γουλιέλμου καὶ τῆς Εὐᾶς, ἐπανεῦρισκον ἐντός μου τὴν ἀφελεῖ φύσιν τοῦ χωρικοῦ τῆς ἄλλοτε. ‘Οντως, ὅταν ἐξηρχόμην ἀπὸ τὸ σπίτι ἐκεῖνο, δὲν εἶχον πλέον εἰς τὸν νοῦν τὰς αὐτὰς σκέψεις καὶ τοὺς αὐτοὺς πόθους, ποῦ ε’χον ἄλλοτε εἰς τὴν πολυδαίδαλον πρωτεύουσάν, ὅταν ἐτελείωια κάποιαν φαιδρὰν συναναστροφὴν μετὰ τῶν φίλων μου. Τὴν φορὰν ταύτην δὲν ἀντελήφθην τὸσον ταχέως τὸ διδάγμα, τὸ ὁποῖον ἐκάστη ἡμέρα ἀνεένεον δι’ ἐμέ.

‘Η Εὐᾶ ἐκάθητο παρά τὸ παράθυρον, μὲ τὸ βλέμμα θλιβερῶς προσηλωμένον πρὸς τὸν οὐρανόν. Αὐτὴ ἡ στάσις, ἢ τὸσον συνήθης εἰς ἐμείνους, ποῦ ὄνειροπολοῦν, προσεῖλκυσε πολὺ ὀλίγον κατ’ ἀρχὰς τὴν προσοχὴν μου, ἐν τέλει ὁμως δὲν ἠδυνάμην νὰ μείνω πρὸ αὐτῆς ἀδιάφορος. ‘Ενῶ τὸ βιβλίον μου ἔμενε ἀνοικτὸν ἐπὶ τῶν γονάτων μου, παρατήρησον τὴν κ. Μερεδίθ προσεπτικῶς.

(ἀκολουθεῖ)

© Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΥ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΥ ©

ΧΡΥΣΟΣ ΚΑΙ ΚΑΡΔΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ

20

(συνέχεια από σελ. 150)

Και εζητεί ταύτα πάντα, αδιαφορούσα διά την ηλικίαν της, διά την κοινωνικήν θέσιν, εις την οποίαν εβρίσκειτο, διά την αξιοπρέπειαν, την οποίαν όφειλε να τηρήση χάριν του γοήτρου της οικογενείας της.

Είναι άληθές, ότι ο Ζάρας την έπείξε και την έπολιόρκει φοβικά. Δέν έπαυε να της επαναλαμβάνη λόγους έρωτος και πάθους άγρίου, οι δέ λόγοι του εκείνοι, ζωηρότεροι ίσως από το αίσθημά του, ήσαν επάλληλοι και όρμητικοί. Έν τούτοις, ο έρωτας, ένοχος ή άγνός, καλών ή κακών προθέσεων, δέν γεννιάται αυτόόρμητος εις την καρδίαν του άνδρός· έπιτρέπει την γέννησίν του ή γυναίκα και γεννιάται.

Μία γυνή, και μάλιστα νυμφευμένη, εύθους ως έπιτρέψει εις εαυτήν να άκούση τρυφερότητας, λόγους θαυμασμού και λατρείας, οι όποιοι θα καταλήξουν εις λόγους έρωτος, εύθους ως έπιτρέψει εις άνδρα να της ψιθυρίση τα πλάνα αυτά λόγια, υπέκυψεν ήδη Διότι το άπαξ δοθέν θάρρος προδίδει, αύξάνει, όγκούται ως βόλος χιόνος μικρός, ο όποιος ήθελε δεχθή και την έλαχίστην ώθησιν επί πρηνούς χιονισμένου λόφου.

Και ή Σιμένη έπέτρεψεν εις τον Ζάραν την πρώτην του έξομολόγησιν. Έκείνος, παρακάμψας πλέον την ηλικίαν των είδυλλίων και των πλατωνικών έρώτων, ήσθάνθη το εύάλωτον της λείας και δέν την άφήκεν. Άλλως τε, και έντός του έκόχλαζε το άνδρικόν μένος, το θηρίον το άδάμαστον.

— Σε άγαπώ, της επαιελάμβανε, σε άγαπώ, Σιμένη, με έρωτα, τον όποιον δέν εγνώρισες έως

τώρα, με άγάπην, με την όποιαν ουδέποτε ήγάπησα γυναίκα. Είσαι δι' έμέ ή ζωή, ή δύναμις, ή θέρημη. Ίδέ με πόσον τρέμω έμπρός σου, έγώ, εις τον όπολον καμία γυναίκα δέν κατώρθωσε ν' άντιστή.

Η Άκάνθου ήκουσε τα λόγια αυτά να επαναλαμβάνονται και ήσθάνετο μίαν ιδιαιτέραν άπολαυσιν. μίαν έκτακτον ήδονήν. Ηγάπα τον Ζάραν; Όχι, βέβαια. Ίσως δέν ήγάπα κανένα. Ηθελε μόνον ν' άγαπάται. Άλλά ήθελε προσέτι και κάτι άλλο: Έζητεί ν' άποσπάση τον Ζάραν, τον λεοντιδέα των σαλονιών του Πέραν, από τας κατακτήσεις του. Έγνώριζεν, ότι ή δεσποινίς Νιόδη τον ώρέγετο, ότι διά την κ. Περίδου δέν ήτο αδιάφορος, ότι ή χήρα κ. Άνάφη θα ήθελεν... Α! όχι, ή γυναικεία ζηλοτυπία της έπόθει να στερήση όλας αυτάς τας γυναίκας από τα όνειρα, τα όποια έπ'εσκον διά τον Ζάραν. Ηθελε να ταίς τον άποσπάση διά παντός.

Είναι παρατηρητέον και τουτο εις το ανθρώπινον κτήνος: Δέν εύτυχει τόσο, όταν άπολαμβάνη κάτι, όταν, όταν άποστειρή αυτό από τινά αντίζηλον. Το θηρίον παλαίει, αγωνίζεται, πληγώνεται διά λείαν, την όποιαν δέν ποθει να φάγη, αλλά την όποιαν θελει να αφαιρέση από έν άλλο πειναλέον θηρίον. Και, όταν το νικήση, όταν το ύδη συντετριμμένον να υποχωρή, αυτό, αισθανόμενον την ήδονήν της ύπεροχής, ποδοπατεί την λείαν άκείνην ή την λερόνει διά της κόπρου του. Η ήδονή του δέν ήτο εις την κατάκτησιν του θηράματος, άλλ' εις την άποστέρησιν κάποιου άλλου έξ αυτου.

Η Σιμένη Άκάνθου παρουσίαζε την περιπτώσιν ταύτην. Ο Ζάρας ήτο δι' αυτήν λεία, λεία άχρηστος, λεία, ή όποία θα καθίστα εύτυχή μίαν γυναίκα, μίαν αντίζηλον — και ποία γυνή δέν είναι αντίζηλος πάσης άλλης! — άν κατώρθωνε να τον άποσπάση, θα ήσθάνετο την ήδονήν της έκδικήσεως του θηρίου.

Εις τα δακρυσμένα μάτια της δεσποινίδος Νιόδης ή εις την λυσοώσαν καρδίαν της ήττημένης κ. Περίδου θα εύρισκε την ίκανοποίησιν, περισσοτέραν ή εκ των περιπτύξεων του άνδρός. Και δι' αυτό ένθεόρουνε τον έρωτά του. Άλλά τον ένθεόρουνεν, ως γνωρίζουν αι πειραμαμένοι εις τα παιγνίδια ταύτα γυναίκες να τον ένθαρρύνουν: διά της άρνήσεως, διά των έμποδίων.

Πρό του τεχνάσματος αυτου, του στοιχειώδους πλέον, οι άνδρες, με βλακείαν θαυμάση, φαντάζονται, ότι ή άνδρική των αξιοπρέπεια πίπτει, άν δέν κατορθώσουν να έπιτύχουν την πραγματώσιν του έρωτός των. Διπλασιάζουν τας προσπαθείας των, όρμούν άκάθεκτοι ως κατακτηταί, χωρίς να σκέπτονται την άληθινήν θέσιν των, ότι είναι είλωτες και έπιζητούν την φοβερωτέραν δουλείαν των. Λέγουν, ότι βαίνουν εις κατακτήσεις, ένφ αυτοί είναι αι κατακτήσεις των γυναικών, τας όποιας φαντάζονται κατακτημένας.

Παρουσιάζεται συχνά το θέαμα δύο έρωτευμένων έξ ίσου, καθ' ο άνήρ είναι ο κύριος και όχι ο τυφλός έκτελεστής Ιδιοτροπιών γυναικείων, ο σφοδμένος τηδε κάκεισε από τας φαντασιοπληξίας της γυναικός, την όποιαν πιστεύει άφωσιωμένην του.

Άλλ' ο άνήρ άρέσκειται εις τα αντίθετα Καλει έαυτον ίσχυρον φύλον, ένφ προδίδει παχυλήν άσθένειαν, αυτοκαλείται κατακτητής καρδιών, ένφ είναι πραγματικώς έδαφος κατακτητέον, έφ' ου πατά το λεπτοφύες, άλλ' αίχμηρόν γυναικείον πόδι.

Πρός τοιούτου είδους κατάκτησιν ώρμα ο Ζάρας εις τον έρωτά του προς την Σιμένην. Άλλά το ήγγονε, καθώς το άγνοούν όλοι οι άνθρωποι των έρχών του και των αισθημάτων του.

— Σε άγαπώ, σε λατρεύω, Σιμένη, επανελάμβανε. Εις τον έρωτά μου θα γνωρίσης την ζωήν, που έως τώρα δέν εγνώρισες, καθώς και έγώ από τα μάτια σου τα ύγρά, από τα χείλη σου τα σαρκώδη, από το σώμά σου το ήδυπαθές ροφώ την ζωήν, αναπνέω, ύφίσταμαι.

Έκείνη δέν άπήντα τον άφινα να της θωπεύη το χέρι κατ' αρχάς, να το σφίγγη μετέπειτα παραφόρως, έκδηλώνων την παράφορον μανίαν του.

Έκείνη από καιρού εις καιρόν, ώσει έξεγειρομένη, προσεπάθει ν' άποσπάση από τας περιπτύξεις του το χέρι της. Άλλά έκείνος, μη άρκούμενος εις το έν, έκράτησε και τα δύο.

— Όχι, της έλεγε, δέν έχεις πλέον δικαίωμα· είσαι δική μου από την φοράν, που έδέχθης το πρώτο φιλί. Είσαι δική μου. Το ξεύρεις;

Ήσιώπα προς σιγμήν, έφρασε το χέρι της εις τα χείλη του και το ήσπάζετο.

(άκολουθεί)

ΥΠΟ ΤΟ ΦΩΣ ΤΟΥ ΑΣΤΕΡΟΣ

Υπό τον ζόφον της πλάνης και της άμαρτίας, κάτω από τον άφεγγή ουρανόν του έρέβους και της άβεβαιότητας, ο άνθρωπος έπλανάτο άσταθής εις τας κατευθύνσεις του, παραπαίων και σαλευόμενος. Μάτην εζητεί έν φώς.

Είχε χάσει τον δρόμον του, απεμακρύνθη από την αντίληψιν της άληθείας, άφήκε να του εκφύγη το σωτήριο νήμα της ζωής. Και τότε, άπογνούς, ζαλισθείς, άπελπίσας, περιέφερε το κλονιζόμενον βήμά του, αναζητών το ιδανικόν του, το όποιον ίσως και δέν είχε κατορθώσει να καθορίση.

Παρήρχοντο άσκοπα τα έτη. Οι αιώνες εκυλλόντο εις την άβυσσον και ο άνθρωπος μάτην εξηντλείτο εις τας προσπαθείας του τας άγόνους, μάτην κατεδαπάνα τας δυνάμεις του εις το να εύρη μίαν διεξοδον εις τας άδιεξόδους της ζωής. Ναυάγιον ήθικόν, ναυάγιον πνεύματος και καρδίας, μάτην άνεζητεί έναγωνίως το θαυματοργόν σφαιρίδιον.

Και ή άγωνία του επεινέετο, αι κραυγαί του έγέμιζον τον αέρα και αι ήχοι επανελάμβανον τας κραυγάς του. Άλλ' οι γόοι και των λυγμών του αι άπηγήσεις δέν ήδύναντο να του δώσωσιν ό,τι εζητεί, δέν ήμπόρουν να του προσφέρουν την άπολεσθείσαν εύτυχίαν του.

Άλλ' Ιδού, ότι αναβλέπει. Το πρόσωπόν του φωτίζει ή χαρά, το βήμά του παγιούται, το δάκρυ του έξατιμίζεται. Εις άσθηρ έπεράνη έξ ανατολών και υπό το φώς του το σωτήριο φθάνει εις την Βηθλεέμ της γεννηθείσης Άληθείας.

Χρόνια πολλά έπέρασαν από τότε. Οι αιώνες διέρρευσαν μετά την θαυματοργόν έκείνην νύκτα και Ιδού, ότι εις άνθρωπος, εις κόκκος άμμου από την άτέρμονα της άνθρωπότητος όλης σωρόν, μία καρδιά, πού έδοκίμασε πολλά εις την ζωήν, που έπόθησε και ώνειροπόλησεν αφθάστους αιθέρας, εύρέθη μίαν ήμέραν πλανημένη επάνω εις τον πολυδαίδαλον δρόμον της.

Έζητησε το μυστικόν της ζωής εις την δόξαν. Έπεδίωξε την χαράν του εις την κατάκτησιν του αιθέρος και έπόθησε να ανέλθη, να ανέλθη ύψηλά, να υπερβή κάθε ύπερβατόν, να δράση, να μεγαλοουργήση. Άλλά κατάντημά του ήτο ή άπόγνωσις και άμοιβή του ή άπελπισία.

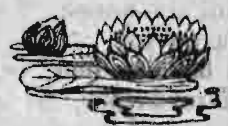
Έφαντάσθη, ότι ήδύνατο να φωτίση το μυστήριο της ζωής με την έρευναν· έκράτησε τον διαβήτην εις την χειρά του και ένέκυψεν εις την μελέτην των τόμων, τους όποιους ή άνθρωπίνη σοφία και πλάνη συνεσώρευσεν. Άλλά γρήγορα προσέκρουσεν εις τον γρανίτην, ο όποιος του απέφρασε σκληρά την όδόν. Εβρίσκειτο πρό άδιαβάτου.

Και έπλανάτο παραζαλισμένος, έκφρων, έξαλλος, χωρίς κατεύθυνσιν, με φυγαδευθείσαν την χαράν, με συντετριμμένην την καρδιά του.

Άλλ' Ιδού, ότι ή χαρά αναζη. Το πρόσωπόν του φωτίζει ή εύφροσύνη, το βήμά του αποβάλλει τον θρηνώδη ρυθμόν του, το δάκρυ άποκρυσταλλούται εις μαργαρίτην εύδαιμονίας και οι στόνοι του μεταβάλλονται εις όσματα άγαλλιάσεως. Είναι πλέον ώραία ή ζωή δι' αυτόν, είναι παράδεισος, είναι μαγεία. Πώς τουτο;

Δύο άστέρες άνείτειλον εις το στερέωμα της ζωής του, δύο άστέρες πολύφωτοι, τηλαυγείς. Αυτοί του διήνοιξαν τον δρόμον εις την ζωήν, αυτοί του έδίδαξαν της χαράς το μυστήριο και αυτοί είναι τα μάτια της κόρης τα ώραία, τα ζωογόνα.

Ούμος.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ναζαρέτ.

Αν και ο Χριστός ἐγεννήθη εἰς τὴν Βηθλεὲμ, ἐν τούτοις καὶ ἡ Ναζαρέτ δὲν εἶναι ὀλιγώτερον συνδεδεμένη πρὸς τὸν βίον καὶ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν τοῦ Σωτῆρος. Τόσον μάλιστα ἡ Ναζαρέτ συνεδέθη πρὸς αὐτόν, ὥστε τοῦ προσέφερε τὸ ὄνομά της.

Ὁ Χριστὸς ἐκλήθη ἐξ αὐτῆς Ναζωραῖος. Τί εἶναι ἡ Ναζαρέτ; Εἶναι μικρὰ ὠραία πόλις. Εἶναι πολὺ θρησκευτικὴ καὶ ἐπίχαρις. Καί-ται ἐπὶ γραμμῆς τοποθεσίας καὶ παρουσιάζει ὠραῖον θέαμα μετὰ τοὺς λόφους της, τὰς ἐκκλησίας της, τοὺς καλλισγημένους ἀγρούς της, τοὺς ἀνθοκήπους καὶ τὰς φυτείας της ἐκ ροιδῶν, συκῶν καὶ φοινικοδένδρων.

Παρουσιάζει ἐπὶ πλέον ἐν ἰδιαιτέρον τοπικὸν θέαμα μετὰ τοὺς ἰδιορρυθμοὺς δρόμους της, τοὺς περιθεομένους ἀπὸ μικροκαταστήματα τεχνιτῶν. Οἱ κάτοικοί της ἀσχολοῦνται εἰς τὴν γεωργίαν, ἀλλὰ δὲν παραμελοῦσι τὰς τέχνας. Ἡ καθαριότης εἶναι χαρακτηριστικὸν γνώρισμα τῆς Ναζαρέτ. Τὰ σπιτία καὶ τὰ καταστήματα ἀκαστράπτουν ἐκ καθαριότητος. Καὶ νομίζει κάποιος καὶ τώρα, ὅτι ἡ Ναζαρέτ εἶναι ἡ ἰδία ἐκείνη κομμόπολις τῆς ἐποχῆς τοῦ Χριστοῦ.

Ὅλα τὰ πλοῦτη τοῦ κόσμου φαίνονται μά-ταια πρὸ τῆς ποιήσεως τῶν τόπων τούτων. Καὶ εἰς τὴν γραμμικότητα τῆς φύσεως προσέθεται καὶ ἡ ἠθικὴ καλλονὴ τῶν κατοίκων. Εἶναι εὐσεβεῖς, καλοὶ, φιλόξενοι.

Ἡ ἐορτὴ τῶν Χριστουγέννων τελεῖται ἐν Ναζα-ρέτ ὑπὸ τῶν Χριστιανῶν μετὰ πολλὴν ἀφέλειαν καὶ ἀπλότητα εἰς τὸ ὑπαιθρον. Συντελεῖ πρὸς τοῦτο τὸ ὠραῖον, τὸ γλυκὲν κλίμα, τὸ ὁποῖον προσφέρει πρόσθετον γοητείαν εἰς τὸν ἱστορικὸν αὐτὸν τόπον.

Ὅλα τὰ πρωτοχρονιάτικα δῶρά σας καὶ ὄλας τὰς ἀγοράς σας εἰς τοῦ

Γ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ

Μεγάλῃ ὁδῷ Μπέγιογλου, 188, παραπλεύρως τοῦ Τοκατιάν.

Ὅλα τὰ ἀνδρικό, γυναικεῖα καὶ παιδικὰ εἶδη εἰς τιμὰς ἀπιστεύτως εὐθηνάς.

ΝΑΪΛΗ - ΒΕΗΣ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

ἐν Γαλατῷ, Σαρδύλου χάν, ἀριθμ. 6, ὁπισθεν τῆς Κρεδὶ Ἀναναί.

Διεκπεραιώσεις πάσης ὑποθέσεως εἰς ὅλα τὰ δεκάστηρια.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ὁ εἰδικὸς περὶ τὴν χειρο-μαντίαν κ. Jean Paul δέχεται καθ' ἐκάστην εἰς τὴν κατοικίαν του: Μπέγιογλου, Μπου-γιούκ Παρμὰν Καποῦ, ὁδὸς Ἀζαμιτζή, ἀρ. 7. Ὁ ἐπιστήμων οὗτος διὰ τῆς χειρομαντικῆς του δυνάμεως κατορθώνει νὰ ἐξακριβώσῃ τὰ παρόντα, νὰ προῖδῃ τὰ μέλλοντα καὶ νὰ μεταβάλῃ τὴν τύχην τῶν συμβουλευομένων αὐτόν. Ἡ χειρομαντία, ἡ ἀρχαιοτάτη τῶν ἐπιστημῶν, ἐπικυροῦται ἀπὸ τὴν ροὴν τῶν αἰώνων. Πρὸς διαπίστωσιν τῆς ἰκανότητος τοῦ ὡς ἔνω χειρομένου, ἐκτελεθῆναι ἀπὸ καὶ πρὸς αὐτόν.

Τὰ καλλίτερα κρασιά, τὰ εὐγευστότερα ρακιά ὡς καὶ τὸ περιώνυμον ἡδύποτον: «Τριαντάφυλλον τοῦ Βοσπόρου» εἰς τὰς ἀποθήκας

Θ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ

ἐν Γαλατῷ, Θεοφαντεζίλη, 86-80, Τηλέφ. 1106,

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Ν. ΚΑΛΑΜΙΔΑΣ

Δύο λέξεις ζυμωμένας μετὰ τοῦ πόνου τὸ δάκρυ, δύο λέξεις διακοπτομένας ἀπὸ τῆς θλίψεως τοὺς λυγμούς, δύο λέξεις ὑστάτου ἀποχαιρετισμοῦ διὰ τὴν μεγάλην ταύτην ψυχὴν.

Λεωνίδας Καλαμίδας. Ὅνομα φωτοβόλον, ὄνομα ἐξεικονίζον διὰ πάντας, ὅσοι τὸν ἐγνώρισαν, τὴν ψυχικὴν γαλήνην, τὴν ἀγαθότητα, τὸ ἀκονον πνεῦμα, τὸν ἀδέκαστον χαρακτήρα. Ἄλλοιμονον! ὁ ἐπιθυμῶν νὰ διαξωγραφίσῃ τὸν ἄνδρα, ἐπὶ ἀφ' ἐνὸς κινδυνεύει νὰ παρουσιάσῃ ἀτελεστάτην αὐτοῦ τὴν εἰκόνα, ὅσαδήποτε καὶ ἐν συγκεντρώσει καλὰ, ἐξ ἄλλου ὑπάρχει ὁ φόβος μὴ νομισθῇ, ὅτι ἀναμασσᾷ κοινὸς καὶ κερτριμμένους ἐπισηδῆους ἐπαίνους, ἐξ ἐκείνων, τοὺς ὁποίους ἡ κοινωνικὴ ματαιοφροσύνη συχνὰ ἐπιβάλλει νὰ ἐξαγγέλλωνται.

Μόνον ὅσοι ἐγνώρισαν τὸν μεταστάντα, μόνον ἐκεῖνοι, οἵτινες ἠδυνήθησαν νὰ διαπλεύσωσι τὸν ἀτέρωμον ὡκεανὸν τοῦ πνεύματός του καὶ νὰ θαυμάσωσι τὰς δνευρώδεις ἀρετὰς του, μόνον αὐτοὶ δύνανται νὰ δώσωσι τὸν ἀληθῆ τῷ ἀνδρὸς χαρα-κτηρισμόν. Πλὴν καὶ τούτους συσφίγγει ἡ ὀδύνη, ἡ δὲ θλίψις των, ἡ μεγάλῃ, ἡ ἀληθινή, σφραγίζει τὸ στόμα, συντριβεῖ εἰς μυρία τεμάχια τὴν γρα-φίδα.

Εὐρισκόμεθα ὑπὸ τὴν θλιβεράν ταύτην συνθή-κην. Γνωρίσαντε, τὸν ἄνδρα ἐν τῇ ὀλοκληρίᾳ τῆς δράσεώς του, ἐκτιμήσαντες τὰ πνευματικὰ αὐτοῦ προτερήματα καὶ τὰς ἠθικὰς ἀρετὰς, διατελούμεν κατάπληκτοι πρὸ τοῦ τάφου του, ὅσας τὸσον ἀδ-κήτως καὶ τὸσον σκληρὰ ἠνοιχθῆ, διὰ τὰ ἀπυ-κρόνη ἀφ' ἡμῶν τὴν μεγάλην ταύτην φυσιογνω-μίαν.

Πνεῦμα ὑψηλῆς, εὐρύ, τηλεβόλον, δὲν ἐγνώρι-ζεν ὄρα μελέτης καὶ δράσεως, καὶ κατανεῖα πᾶ-σαν ἐρευνᾷ, κάθε σπουδῆν. Ἐγυμναστικὸς ἀπολαύσεως, διέτριβε μετ' ἰδιαιτέρας ἀπολαύσεως εἰς τὰς ψυχο-λογικὰς μελέτας καὶ τὴν γραφολογίαν, αἱ ὁποῖαι ἀπετέλουν τὰς δύο μᾶλλον ἀγαπημένας ἀσχολίας του. Βαθὺς τοῦ Ἀριστοτέλους σχολιαστής, εἶχε παρακολουθήσει, ὡς εὐδαίς ἄλλος, τὴν ἐξέλιξιν τῆς ψυχολογικῆς ἐπιστήμης καὶ ἠτοίμαζεν ἔργον, τὸ ὁποῖον, ὄχι μόνον θὰ ἐπέριπτε φῶς ἀπλετον ἐπὶ πολλῶν σκοτεινῶν ζητημάτων, ἀλλὰ καὶ, ἐξερ-χόμενον τοῦ μαθηρῶς θεωρητικοῦ κύκλου, θὰ προσέδιδε νέας ὑγείας κατευθύνσεις εἰς τὸ ἐκπαι-δευτικὸν ἡμῶν σύστημα.

Ἀδαμάνειος χαρακτήρ. Εἶχε ἀνεπτυγμένην εἰς τὸ ζενοῦ τὴν ὑγίαν τῆς φιλίας ἀντίληψιν, οὐδέ-ποτε ὀργωδῆσας χάριν ἀρεσκείας ἢ ἄλλων ταπει-νῶν λόγων πρὸ τῆς ἀληθείας καὶ τῆς εὐθύτητος. Δι' αὐτὸ περιβάλλετο ἀπὸ ὀλίγους, ἀλλ' εἰλικρι-νεῖς φίλους, οἱ ὁποῖοι ἀπετέλουν τὸν προσφιλεῖ αὐτοῦ κύκλον.

Προθυμότητος πρὸς πάντας, ἔτοιμος νὰ κάμῃ παντοῦ τὸ καλόν, δὲν ἐλυπαίτο οὐδὲ κόπους, οὐδὲ συμφέροντα, οὐδὲ θυσίας, ἀρκεῖ νὰ κατώρθωνε νὰ φαίῃ εὐεργετικὸς, ὠφέλιμος, χρήσιμος. Φιλο-μειδῆς φυσιογνωμία, ἐγνώριζε νὰ κρέπη βαθειὰ εἰς τὴν ψυχὴν του ὅλους τοὺς σάλους καὶ τοὺς κλυδωνισμούς, ἐπὶ δὲ τοῦ πάντοτε χαροπῶ αὐτοῦ προσώπου ἐπαπόλαζεν ἡ γαλήνη, ἡ παιδρότης, ἡ ἄνεσις. Ἐσκόρπιζε τὴν χαρὰν καὶ διὰ τῆς στω-μυλίας του τὴν ἄνετον γῶσιν.

Τὸ «Ἀπ' Ὅλα», πρὸς τὸ ὁποῖον τόσον συνε-δέετο δι' ἀγάπης καὶ εἰς ὃ συνειργάσθη, ηὐτύ-χησε νὰ παρουσιάσῃ εἰς τοὺς ἀναγνώστας του μικρὰ τινα δείγματα τῆς πνευματικῆς τοῦ ἀνδρὸς εὐρωστίας. Δι' αὐτὸ καὶ, συντετριμμένον ἐπὶ τῇ ἀπώλειᾳ ταύτῃ, λείπει μετὰ τῶν συγγενῶν καὶ οἰ-κείων τοῦ ὀιδίμου θαλερόν ἐπὶ τοῦ ναοσκαφοῦς αὐτοῦ τάφου δάκρυ.

Δὲν τολμῶμεν νὰ παρηγορήσωμεν τὴν σύζυγον, τὰ τέκνα, τοὺς συγγενεῖς τοῦ ἀειμνήστου, δὲν κατορθώνομεν νὰ εἰπώμεν, ὅτι ἡ ἀπώλειά των εἶ-ναι μικρὰ καὶ τὸ πένθος των ἐλαφρόν. Τὰ δά-κρυα, οἱ λυγμοὶ μας, ἡ θλίψις μας θὰ διαψύ-σωσι τὴν σθερὰν ταύτην παρηγορίαν. Ἐν τούτοις, ἡ κοινὴ συμμετοχὴ εἰς τὸ πένθος των ἄς ἀπο-τελέσῃ δι' αὐτοὺς ποιάν τινα παρηγορίαν καὶ ἀνακούφισιν. Ὁ πεφλημένος νεκρὸς των δὲν ἐτάφη ὑπὸ τὴν λήθην καὶ ἐν τῇ σκιᾷ. Τάφος αὐτοῦ εἶναι αἱ καρδίαι μας, ἐφ' ὧν ὡς ἐπιτύμβιος ἐπιγραφή ἐν φωτοχάρακτον διαλάμπει ὄνομα: Λεωνίδας Καλαμίδας.

Ἡ κηδεῖα τοῦ ὀιδίμου ἐγένετο τὴν Τρίτην ἐν Καδήκιοι ἐν ἐκδηλώσει γενικῆς θλίψεως καὶ λίαν

ἐπιβάλλουσα. Προέστη αὐτῆς ὁ σεβ. μητροπο-λίτης Χαλκηδόνος κ. Γρηγόριος, παρηκολούθησαν δὲ αὐτὴν πολλὰ ἐπίλεκτα μέλη τῆς ἡμετέρας κοι-νωνίας. Τὸν νεκρὸν κατὰ τὴν ἐξοδὸν ἐκ τοῦ ναοῦ προσεφώνησεν ὁ δικηγόρος κ. Κυριαζῆς ἐξ ὀνό-ματος τῆς ἰδιαιτέρας αὐτοῦ πατρίδος.

ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ Μ. ΜΕΛΕΤΙΑΔΗΣ

Χρηστὸν καὶ ἐντιμον πολίτην, εἰλικρινῆ καὶ πρό-θυμον φίλον, προσφιλεῖ καὶ φιλόστοργον σύζυγον καὶ πατέρα ἀπόλεσαν ἡ κοινωνία μας, ἡ ἀδολος φιλία, ἡ οἰκογένειά του ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Πολυ-κάρπου Μ. Μελετιάδου, ἀποθανόντος τὴν Τρίτην ἐν Γαλατῷ, κατόπιν ὀλιγοχρονίου ὀξείας νόσου, ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς δράσεως αὐτοῦ καὶ ἐν ἡλικίᾳ μόλις 35 ἐτῶν. Μειλίχιος, εὐθύς καὶ εἰλικρινῆς, ἀπέλασε τὴν ἐκτίμησιν καὶ τὰς συμπαθείας ὅλου τοῦ ἐμπορικῶ κόσμου, οὐτινος ἐπίλεκτον ἀπε-τέλει μέλος μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ κ. Γεωργ. Μελετιάδου.

Ἡ κηδεῖα ἐγένετο τὴν ἐπιούσαν συγκινητικὴ καὶ ἐν συρροῇ ὅλων σχεδὸν τῶν συμπατριωτῶν αὐτοῦ Συνασιτῶν, καθὼς καὶ πολλῶν ἄλλων ἐγγούτων, ἐν οἷς καὶ ἡ Α. Σ. ὁ ἅγιος Καισαρίας κ. Νικό-λαος καὶ ὁ ἱερατικὸς προϊστάμενος Βεσικταίου αἵδεσ. ἀρχιμ. κ. Γεώργιος Μενεξόπουλος, ἐκτι-μόντων τὰ ἀδαμάντινα αὐτοῦ προσόντα. Τῆς τε-λετῆς προέστατο ἡ Α. Θ. ὁ χωροεπίσκοπος Γαλατῶ ἅγιος Κωνσταντῖνος κ. Ἰωάννης μετ' ὅλου τοῦ κλήρου τοῦ ἱεροῦ ναοῦ Σωτήρος Χριστοῦ, ὅπ υ καὶ κατανυκτικῶς ἐψάλη ἡ νεκρώσιμος ἀκολουθία.

Συντετριμμένοι ἐπὶ τῇ ἀδοκίμῳ ἀπώλειᾳ πολυ-φιλήτου φίλου, συλλυπούμεθα ἐκ καρδίας τὴν ἀπαρηγόρητον αὐτοῦ σύζυγον κ. Ἄνναν, ὡς καὶ τοὺς ἀδελφοὺς καὶ συγγενεῖς αὐτοῦ, εὐχόμενοι ἀπὸ ψυχῆς αὐτοῖς μὲν τὴν ἐξ ὑψους παραμυθίαν, τῷ δὲ ἀποικημένῳ ἀλησμόνητῳ Πολυκάρπῳ τὴν μνήμην ἀληστον. Χ. Α. Χ.

ΜΙΧΑΗΛ ΜΟΡΦΙΑΔΗΣ

Ἀπέθανε τὴν παρελθούσαν Παρασκευὴν καὶ παιδήμως ἐκηδεύθη εἰς τὰ Ταταῦλα ὁ Μιχαὴλ Μορφιάδης, ὅστις, ἐκ τῶν ἀρχαίων καὶ ἐγκρίτων αὐτόθι οἰκογενειῶν, διακρίθη πάντοτε ἐπὶ δραστη-ριότητι ὑπὲρ τῶν ἐν Ταταούλοις κοινωτικῶν ἰδρυμάτων. Τὰς περιουσίας τὸν μακαρίτην ἀρετὰς ἐπακριβῶς ἐξέμνησεν ὁ τὸν ἐπιμή-δειον ἐκφωνήσας ἡμετέρος φίλος κ. Κ. Στεφανί-δης, ἑφορος τῶν ἐκπαιδευτηρίων Ταταούλων.

ΑΠὸ ΣΑΒΒΑΤΟΥ Εἰς ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ἀρραβῶνες. — Τὴν Δευτέραν 12 Δεκεμβρίου ἐτελέσθησαν ἐν Σιολῇ, ἐν στενωπῳ κύκλῳ συγ-γενῶν καὶ φίλων, οἱ ἀρραβῶνες τοῦ καλλίστου νέου κ. Ἰωάννου Βατίστα Ντόμ μετὰ τῆς σεμνῆς καὶ χαριτοβόρου δεσποινίδος Ἄννης Δ. Νικολαΐδου. Τοῖς μνηστευθεῖσιν εὐχόμεθα ταχεῖαν τὴν στέψιν.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

Ἀμφιθέατρον. — Τὸ ἔσυχον κοινωτικὸν καὶ περιπετειώδες ὄραμα:

Η ΧΡΥΣΟΤΡΙΧΑ

εἰς 4 μέρη, μετὰ τὴν γόησαν καλλιτέχνηδα Πίνα Μενικέλη.

Κοσμογράφος. — Πελὺ ἐκλεκτοὶ καὶ αἱ ταινίαι τοῦ ὠραίου τούτου κινηματογράφου, ὅστις πάντοτε εἶναι κοσμεβριθῆς. Καθ' ἐκάστην ἑσπέραν, κατὰ τὰς 9 μ. μ., πρὸ τῆς παραστάσεως καὶ κατὰ τὰ διολειμματα πειανίζει δοσεδιαντίνα.

Σινεμά Ὀριαντώ. — Κομψὴ αἰθουσα, καλὴ μου-σικὴ καὶ ἐπικαιροὶ ταινίαι, εἶναι τὰ χαρακτηρι-στικά τοῦ κινηματογράφου αὐτοῦ, ὅστις συγκεν-τρώνει πολλὰς συμπαθείας μεταξὺ τῶν τάξεων τῆς κοινωνίας μας.

Τὸ ἀντίθετον.

- Ἀγάπη μου, ξέρεις τί δῶρο σοῦ εἰτοιμάζω γιὰ τὴν πρωτοχρονιά;
- Ὁχι.
- Πέντε μαργαριτάρια καὶ χίλια φιλιὰ.
- Ἔλ' προτιμοῦσα χίλια μαργαριτάρια καὶ πέντε φιλιὰ.

Ἐπὶ τῆ θείᾳ τοῦ μεθυμένου.

- Ἐπὶ δύο ὀλόκληρα χρόνια, ἐγώ, ποῦ μὲ βλέπεις, ἐγύρισα τὴν ράχι μου εἰς ὅλα τὰ ποτὰ καὶ εἰς ὅλα τὰ σκίρτα.
- Σὺ, ὁ πρῶτος κρασκαπατέρης;
- Βέβαια. Ἦμουν ἀμοξῆς ἐν ἐργαστάσιον εἰνοποιεματωδῶν ποτῶν καὶ εἶχα τὴν μεταφορὰν τῶν!

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΑΝΑΤΟΛΙΚΩΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΩΝ

Ἀναχώρησις ἐκ	πρωτὰ				ἐσπέρα				Ἐπιστροφή ἐκ	πρωτὰ				ἐσπέρα			
	6	7	10	11	12	3	4	5		Κ. Τσιμμετζῆ	6	7	10	11	1	2	3
Σιρκετζῆ	6	7	10	11	12	3	4	5	Κ. Τσιμμετζῆ	6	7	10	11	1	2	3	4
Κοῦμ-Κοπεῦ	6	10	15	10	13	5	5	6	Ἁγίου Στεφάνου	6	7	10	11	1	2	3	4
Γεὺ Κοποῦ	6	15	20	10	17	5	5	6	Μαργαριτῶν	6	12	17	11	2	2	3	4
Ψαμαθεῖα	6	20	25	10	22	5	5	6	Γεδὶ Κοιλῆ	6	27	32	11	2	2	3	4
Γεδὶ-Κοιλῆ	6	25	30	10	27	5	5	6	Ψαμαθεῖα	6	30	36	11	2	2	3	4
Μαργαριτῶν	6	30	35	10	32	5	5	6	Γεὺ Κοπεῦ	6	35	41	11	2	2	3	4
Ἁγίου Στεφάνου	6	35	40	10	37	5	5	6	Κεῖμ Κοπεῦ	6	40	47	11	2	2	3	4
Κ. Τσιμμετζῆ	7	8	9	12	12	5	5	6	Σιρκετζῆ	6	45	52	11	2	2	3	4

ΕΥΘΥΜΑ

Προτίμησις.

Ἡ μεσήτρια (πρὸς τὸν ὑποψήφιον). — Εἶναι δύο ἀδελφές, ποὺ ἔχουν τὴν ἴδια προικὰ καὶ ἐνὸς ἔτους διαφορά στὴν ἡλικίαν, ποῖαν ἀπὸ τὰς δύο θὰ προτιμοῦσατε; τὴν μεγαλειτέρην ἢ τὴν μικρότερην;

Ὁ ὑποψήφιος (ἀφρημένος). — Τὴν προικὰ.

Κοπιλιμέντο.

Μάθητε, δεσποινίς, διὰ τὴν ἡμέραν, ποῦ σὰς ἐγνώρισα, αἰσθάνομαι μέγα βάρος εἰς τὴν καρδίαν.

Εἶμαι εὐτυχής, ποῦ εἶνα ἀφορμὴ νὰ μὴ εἴθε τόσο ἐλαφρὸς.

Εἰς τρόπος.

Σπᾶνω τὸ κεφάλι μου, καὶ μένε Δημήτρη, πῶς νὰ κάμω τὴν γυναῖκά μου νὰ πηγαίῃ καὶ καμμιὰ φορὰ στὴν κουζίνα.

Ἀπλοῦστατα ἀν' θέλῃς ἡ γυναῖκά σου νὰ μὴ λείπῃ ἀπ' τὴν κουζίνα, πάρε ὄμορφη μογεύρισα καὶ γλυκομιλησὲ τῆς κανένα-δύο φορές μαρροσὰ στὴν γυναῖκά σου.

Τὸ μᾶλλον εὐπρόσδεκτον

πρωτοχρονιάτικον δῶρον εἶναι :

ἐν ἐκλεκτῶν βιβλίων

καὶ τοιαῦτα, δι' οἰκογενεῖας καὶ διὰ πρόσωπα καθὲς ἡλικίας καὶ ἐπαγγέλματος, ἴτοι: ἐπιστημονικά, τεχνικά καὶ ἐμπορικὰ συγγράμματα, διηγήματα, μυθιστορήματα, περιηγήσεις, μεθόδους καὶ λεξικά εἰς ὅλας τὰς γλώσσας καὶ σειρὰς εἰκονογραφημένων περιοδικῶν εἰς γερμανικὴν, γαλλικὴν καὶ ἑλληνικὴν γλῶσσαν, MONON εἰς τοῦ

I. I. ΔΡΑΓΑΤΣΗ

τὸ πασίγνωστον *Ancienne Librairie des Ecoles* 525, Μπέγιογλου, Πλατεία Τοῦνελ, 525

δύνασθε νὰ προμηθευθῆτε.

ΗΜΕΡΟΛΕΙΚΤΑΙ τοῦ 1917

ὅλων τῶν χρονολογιῶν, μὲ ἀφθονον ποιικίαν καλλιτεχνικῶν εἰκόνων, πωλοῦνται χονδρικῶς καὶ λιανικῶς, ἐπίσης καὶ εἰς *Agenda*.

Τὰ πάντα προσιτὰ εἰς πάντας καὶ πάσους καὶ εἰς πάσης τοξέως βαλάντια.

Ποιὸς μεθᾶ.

Ὁ πελάτης. — Πόσα κρασιὰ ἤπια χθὲς τὸ βράδυ, κάπελα;

Δῶδεκα.

Τώρα κατάλαβα, πῶς, δταν ἐγὼ πίνω, οὐ βλέπεις διπλᾶ, ἀντὶ νὰ τὰ βλέπω ἐγώ.

Ἀβροῦτης.

Ὁ κύριος. — Μὰ τὸν Θεό, Γεώργη, δὲν ξέρω ποιὸς εἶναι τρελλός, οὐ ἢ ἐγώ.

Ὁ ὑπηρέτης. — Σὰς ἔχω γιὰ πολὺ φρόνιμον, ἀφεντικὸ, ὅστε δὲν μπορῶ νὰ πιστέψω, πῶς μπορεῖτε νὰ πάρετε τρελλὸν ὑπηρέτην.

Τὸ ἀντίθετον.

Παράξενο πρᾶγμα! ἅμα τὸ βράδυ πῶ καφέ, δὲν εἴμπορῶ νὰ κοιμηθῶ πλέον ὅλη τὴν νύκτα.

Εἰς ἐμὲ συμβαίνει τὸ ἀντίθετον' δταν κειμηθῶ, δὲν εἴμπορῶ νὰ πῶ κανένα καφέ πλέον.

Ἐλλειψις μνήμης.

Διδάσκαλος. — Κατὰ τὰ πρῶτα εἰς τῆς ἡλικίας τῆς ἡ γῆ ἦτο θερμότερα ἢ ψυχρότερα;

Μαθητής. — Δὲν ἐπιθυμοῦμαι, εὐρίε, ἀπὸ τότε.

Τὰ παλαιὰ Κρασιὰ ΔΟΝΑ-ΒΑΓΙΑΚΗ

συνιστῶνται ὑπὸ τῶν καλλιτέρων ἰατρῶν ὡς τὰ μόνα κατάλληλα δι' ἀναρρωνύοντα, ἀδυνατούς καὶ ἀναεμικούς.

Μπέγιογλου, Χαμάλ-μπασῆ, ἀριθμ. 52

Γένοις Ἀριστοβοῦλου, Ἀναστασίου καὶ Σας.